

MARTINUS CENTER KLINT

Livskraft og bevidsthed

3. – 9. september 2023

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udskrives i enkelte kopier til dit eget private brug. Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug. Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk

Et stort mysterium, der stadig er uløst i naturvidenskaben, er spørgsmålet om bevidsthedens natur – hvad bevidsthed er, og hvordan vores livserfaring skabes. Det er et stort forskningsområde i verden i dag, men fokus er stadig på den fysiske hjerne og dens komplekse strukturer og funktioner.

I Martinus Åndsvidenskab er bevidsthed og livserfaring også i fokus. Men her viser Martinus, at hjernen og vores nervesystem er en elektrisk installation, en modtager og afsender af overfysiske elektriske kræfter – bevidsthedsfeltet, vores inderste Jegs evige livserfaring. Vi fordyber os i, hvordan Martinus beskriver vores bevidsthedsenergier, den “organiske elektricitet”, livskraften i vores organisme.

DAGSOVERSIKT TEKSTER

Mandag

Bisættelse kap. 43–48, 163

side 3

Tirsdag

Artikel: Livskraftens oprindelse, Kosmos 4/2015

side 7

Onsdag

Artikel: Livskraft og viljeføring, Kosmos 2/2002

Livets Bog, bind 6, stk. 2144, 2152–54, 2157–59

side 16

Torsdag

Artikel: Den organiske elektricitet, Kosmos 1/2017

side 25

Fredag

Fortsættelse: Den organiske elektricitet

Artikel (uddrag): Svar på et brev fra en syg, Kosmos 5/2007

side 32

Mandag

Bisættelse

43. kapitel

Tænkningen som det højeste fundament for blodets skabelse og dermed for organismens sundhed

Hvad er da *tænkning*, siden den spiller så stor rolle i individets tilværelse? – Tænkning er en gennem individets hjerne- og nerveorganer koncentreret udløsning af ”overfysiske” kræfter. I henhold til Livets Bog er ”overfysiske” kræfter igen det samme som højere elektriske bølger eller vibrationer. Disse bølgers modtagelse og afsendelse gennem organismen fornemmes som ”tanker”. Denne fornemmelse er igen det samme som oplevelsen af livet. Når et individ tænker, vil det altså sige det samme som, at der gennem dets nerver og hjerneorganer, der i dette tilfælde vil være at betragte som et ”radioanlæg” af overordentlig fin konstruktion, går en strøm af elektriske bølger, der i forhold til de sædvanlige radiobølger er overordentlig mikroskopiske. Medens denne strøm indadtil opleves som tanke, som fornemmelse af livet, viser den sig udadtil som – ”magnetisme”, der igen i dette tilfælde er det samme som det, vi kalder ”livskraft”.

Idet tankerne således er det samme som *fine elektriske bølger*, der gennemstrømmer organismen, vil enhver tænkning være identisk med en eller anden form for – ”elektrisering” af organismen, hvilket igen i dette tilfælde vil sige det samme som en ”overfysisk” kraftpåfyldning. Denne ”elektrisering” eller *kraftpåfyldning* udløses direkte i blodet. *Tænkningen bliver derved det højeste fundament for blodets skabelse, og dets kvalitet må derfor stå og falde med tænkningens natur og kvalitet. Da blodet igen udgør det bærende fundament for selve organismens skabelse, vedligeholdelse og velbefindende, bliver tænkningen således selve livets allerhøjeste manifestationsfaktor. – Det et væsen tænker, det bliver det. Har det sygelige og abnorme tanker, vil dets organisme blive sygeligt eller abnormt magnetiseret, hvorved den i tilsvarende grad må fremtræde som usund og svækket, medens den ved lyse, sunde og normale tanker uundgåeligt vil komme til at fremtræde som udtryk for det højeste normale velvære.*

44. kapitel

Tanken er identisk med al kraft og bevægelse såvel i naturen som i organismen

At tanken netop udgør en kraft, der binder eller fastholder organismen i en bestemt tilstand kommer blandt andet til syne i individets ansigtsudtryk. Alene det, at disse kan være forskellige, viser jo, at der bag ansigtet eksisterer en kraft, der er

bestemmende for ansigtsmuskulaturens mimik. Et ansigt kan jo udtrykke vrede og had det ene øjeblik og mildhed og kærlighed i det næste. At der bag vrede er vredestanke og bag kærlighed er kærlighedstanke er jo en kendsgerning for ethvert normalt menneske. Men hvis disse tanker ikke var en kraft, en energi, kunne de ikke influere på noget som helst, og dermed heller ikke på ansigtsmuskulaturen. De ville således ikke, som det nu undertiden er tilfældet, kunne få blodet til at *"skyde op i kinderne"*, få hjertet til at banke heftigere, få individet til at *rødme* eller *blegne*. Ethvert ansigt ville være stift som en billedstøtte, ligesom det ville være umuligt at bevæge arme og ben. Hvis tanken var absolut *"intetbevægelse"*, absolut stilhed, ville den jo umuligt kunne indvirke på hjerne og nerver og ville dermed umuligt kunne fornemmes eller opleves, idet en indvirkning umuligt kan finde sted uden at være identisk med bevægelse.

Uden bevægelse eksisterer der således ingen tænkning, og uden tænkning ingen oplevelse af tilværelse. En evig stilhed, en evig død ville være i stedet for livet. Verdensaltet ville være et uophørligt "i n t e t". Men da dette er det modsatte af, hvad der er en kendsgerning, er tanken altså urokkeligt identisk med bevægelse. Al bevægelse i tilværelsen, det være sig skyernes flugt, oceanets brændinger, klodernes kredsløb, blodets brus i vore årer såvel som vor tale, handling og fremtræden er således manifestation af tanke, idet "tanke" kun er jegets fornemmelse af dets omgivende energi eller bevægelse. Når energi fremtræder i vibrationer eller bølger af en sådan natur, at den går direkte gennem hjerne og nerveorganerne og derved fornemmes som identisk med bevidstheden, opleves den som "tanke". Når den derimod fremtræder i andre former, kan den kun opleves indirekte eller som noget, der er udenfor tankeorganerne eller adskilt fra bevidstheden og fremtræder da for individet som "bevægelse". "Tanke" udgør således den inderste fornemmelse af bevægelse. "Bevægelse" udgør den yderste konsekvens af denne fornemmelse.

45. kapitel

Det jordiske menneske betjener sig undertiden af et tankeklima, der tilhører et miljø, det forlængst er vokset fra

Da tanken er den magnetisme, den livskraft på hvilket blodets konsistens og kvalitet og dermed individets hele virkelige lykke og velvære er baseret, bliver tankens art, natur og kvalitet hovedfaktoren i enhver form for et levende væsens normale såvel som unormale fremtræden i tilværelsen. Er de tankearter eller tankeklimaer, som passerer gennem individets tankeorganer og dermed skaber dets vilje- eller handlemåde, af en unormal eller abnorm karakter, bliver samme individs blodmagnetisering eller livskraftoverføring og dermed dets organisme som tidligere nævnt også unormal eller abnorm, idet nævnte kraftoverføring er identisk med tænkningen. Da de jordiske menneskers udvikling i de senere årtier er gået uforholdsmæssigt stærkt frem, befinder de samme mennesker sig i tilsvarende grad i en udviklingszone, hvis normale tankeklimaer de endnu ikke rigtig er blevet fortrolige med. Følgen heraf bliver, at de i stor udstrækning betjener sig af ældgamle tankeklimaer (forestillinger), hvis energiudløsende natur kun kan være at betragte som normal magnetisme eller livskraft for organismer i lave primitive dyriske stadier, som de jordiske mennesker med den højeste del af deres bevidsthed faktisk

forlængst har forladt. Mellem de jordiske menneskers organismer og tankeklimaer er der således i tilsvarende grad en vis disharmoni. En vis form for unormal tænkning og dermed overføring af en tilsvarende unormal livskraft til organismene vil derfor være fremherskende. Disse organismer kommer derved i samme grad til at fremtræde som syge, som svækkede, som modstandsløse overfor infektion m.m. Organismene er stemplede med smerte og lidelse. *"Helvedes ild"* flammer over den jordmenneskelige tilværelse.

46. kapitel

Menneskeheden er endnu kun delvis blevet frelst gennem religionens og verdensgenløsningens tankeklimaer

På basis af foranstående er verdensreligionerne blevet til. Og på samme basis er deres ophav blevet kaldt *"verdensfrelser"*. De var nemlig væsener, der i større udstrækning end almenheden betjente sig af det for mennesket normale tankeklima, betjente sig af den rigtige livskraft, samtidig med at de gjorde dette tankeklima bekendt for medvæsenerne. Nævnte tankeklima blev så i form af religioner og moralforædling den første begyndende og nye retmæssige *"livskraft"* eller magnetisme for de jordmenneskelige organismer. Og da menneskene ved at beskæftige sig med dette tankeklima, ved at lade det gennemstrømme deres hjerne og nerveorganer, ved at gøre sig til åndsforskere, ikke kan undgå at få deres blod elektriseret eller gennemstrømmet af dettes forfinede og for lavere instinkter tilintetgørende energier, og deres blod og dermed alle øvrige organiske detaljer forfinede, gjort mere normale, tilværelsen mere lidelsesfri, og livet mere identisk med lykke, måtte al sand religionsskabelse og dens ophav nødvendigvis for menneskeheden komme ind under begrebet *"verdensfrelse"* eller *"verdensgenløsning"*. Dermed er jo ikke sagt, at de kendte religioners identitet som *"normaltænker"* eller *"normallivskraft"* for det menneskelige blod og den menneskelige bevidsthed har været i hundrede procents renkultur – tværtimod. Religionerne kan kun udtrykkes som nogle af lavere eller primitive jordmenneskelige tankearter og misforståelser fortyndede overleveringer af deres ophavs enkelte, hundrede procents normale tankeguldkorn eller virkelige symbolik eller analyser af de evige fakta. Og som følge heraf bliver de samme religioner i tilsvarende grad blottet for at kunne udløse den hundrede procents blodelektrisering, der giver individet den urokkelige og sande fuldkomne, sygdomsfri lykketilstand. Individene er gennem de til dato eksisterende religioner eller moraltankeklimaer endnu kun delvis blevet *"frelst"*, ganske uafhængigt af hvor meget de så end selv måtte anse sig for at have opnået denne tilstand i sin fulde helhed. Derfor ser man også det særsyn, at de såkaldte *"gudfrygtige"*, *"hellige"*, *"rettroende"* og *"salige"* mennesker er befængte med sygdomme og lidelser ligesåvel som de såkaldte *"ugudelige"* og *"vantroende"*, *"røvere"* og *"mordere"*.

47. kapitel

Hvorfor man skal elske hverandre

Det endelige og absolut lykkeførende tankeklima eksisterer kun i renkultur, når det repræsenterer en hundrede procents oplevelse af tilværelsens eller livets egen fornuft eller intelligens reguleret af en til denne intelligens tilpasset jævnbyrdig følelse. Når et tankeklima af denne art, der igen er det samme som *den hellige ånd*, bliver den daglige energiudløsning gennem individets tankeorganer, bliver dets blod og organisme således gennemstrømmet af den højeste magnetisme eller livskraft, der findes, og kommer derved til at være udtryk for den højeste sundhed. Men da denne livskraft gennem tankeorganerne bliver identisk med den allerhøjeste videnskab, visdom og kærlighed, bliver individets åndslegemer også udtryk for den højeste sundhed. Det højeste tankeklima giver således ufejlbarligt *"en sund sjæl i et sundt legeme"*, hvilket igen udgør den uomstødelige hovedbetingelse for at opleve *det virkelige liv* bag den illusoriske verden. Kun *"de rene"* af hjertet kan *"se Gud"*. Og betydningen af det store bud *"elsker hverandre"* får atter her sin uomstødelige bekræftelse.

48. kapitel

Vor tanke er den højeste ydre naturkraft for vor organismes mikrovæsener

Som vi her har berørt, udgør tanken altså det samme som individets livskraft og er dermed hovedfaktoren i bestemmelsen af individets sundhed og sygdom såvel legemligt som sjæleligt. Da individets organisme udgør et *"univers"* eller en bolig for myriader af mikroskopiske væsener, er det ikke alene for individet selv, at denne livskraft bliver sundheds- og lykkebestemmende. Den er også en stor medvirkende faktor i skabelsen af de små mikrovæseners skæbne. I deres *"univers"* udgør den jo den højeste ydre kraft, hvilket vil sige *"naturkraft"*. Her må man huske på, at de nævnte væsener hver især også har en lille organisme, der igen er bolig eller *"univers"* for myriader af nogle i forhold hertil fremtrædende mikrovæsener. Da de således har en organisme, må de nødvendigvis også udløse en form for tænkning og den dermed identiske magnetisering, thi ingen organisme kan uden magnetisering undgå at udgøre et *"lig"*.

163. kapitel

Det levende væsens fysiske og psykiske legemer, materier og tankestoffer

Med hensyn til det levende væsens samlede organisme er den, som læserne allerede ved, bestående af seks forskelligartede dele. Den fysiske del er bygget op af mineralsk, vegetabilsk, animalsk materie og udgør igen den del af det levende væsen, der er kendt af det store flertal som dets *"fysiske legeme"*. Derimod er de fem andre dele af samme organisme, der netop er bygget op af materier på helt andre stadier i kredsløbet, endnu ikke, i deres oprindelige natur, kendt af videnskaben eller masserne. Disse andre dele udgør hver især ligesom den fysiske

del et legeme, men er det levende væsens redskaber til manifestation og oplevelse af livets udfoldelse i overfysisk tilstand. Disse materier er hverken vegetabiliske eller animalske, men er derimod at betragte som elektrisk vibrerende ”tankestoffer” og spiller gennem hjerne og nerver som identisk med det, der sammen med jeget giver det fysiske legeme liv og bevidsthed, skaber dets vækst, udformning og kvalitet.

Tirsdag

Livskraftens oprindelse

1. Den jordiske menneskehed er mere eller mindre afsporet

Der eksisterer blandt vor tids mennesker en masse afsporinger, både seksuelle afsporinger og afsporinger, der består af overdreven brug af narkotika og alkohol. Sådanne afsporinger vil i kommende inkarnationer kunne bringe mennesker i større eller mindre åndssvaghed eller føre til medfødte fysiske defekter, som de afsporede væsener efter nogle inkarnationers forløb vil have overvundet. Disse væsener, som har været igennem en afsporingens mørke tilstand, vil være særligt rustet med erfaringer og medlidenhedsevne, således at de, når de atter har vundet deres sundhed tilbage, vil være de allerbedste hjælpere og vejledere for medmennesker, der befinder sig i en lignende afsporet tilstand, som de selv har været igennem.

Det er således rigtigt, at ”intet er så galt, uden at det er godt for noget”, som ordsproget siger. Det betyder dog ikke, at jeg dermed vil anbefale mine medmennesker at blive afsporede inden for førnævnte områder, det er muligt at komme frem til de nødvendige livserfaringer uden at gå den vej. Ganske vist kan intet jordisk menneske nå frem til kosmisk bevidsthed uden gennem erfaringer og deriblandt ubehagelige erfaringer, der i sig selv er en slags afsporinger. Kosmisk set er det faktisk sådan, at så at sige hele den jordiske menneskehed af i dag på en masse felter er afsporet. Det siger jeg naturligvis ikke som kritik eller som udtryk for, at jeg er forarget over tilstandene. Den jordiske menneskehed kan ikke være anderledes i øjeblikket, da den er på vej fra en dyrisk tilstand til en rigtig mennesketilstand. Men den kan blive anderledes, og den vil blive anderledes.

2. Den falske livsoplevelse

Når jeg bruger udtrykket ”afsporet” om den jordiske menneskeheds nuværende tilstand, mener jeg dermed, at umådelig mange jordiske mennesker er kommet bort fra den væremåde, der er en betingelse, hvis man vil frigøre sig fra besværlighederne og lidelserne i det daglige liv. Mange repræsenterer tværtimod en væremåde, som bevirker, at de får en falsk livsoplevelse. Livet former sig for dem som ”ondt”, hvilket er den største illusion, der eksisterer. Livet i sig selv er ikke ondt, det er strålende kærlighed. Men det er baseret på logik, hvilket vil sige, at det ikke på nogen måde tillader, at nogen ustraffet kan påføre andre levende væsener lidelse eller smerte. ”Ustraffet” er endda ikke det rigtige udtryk, da det kan få folk til at tro på en ”vred” gud. Det, vi kalder det ”onde”, er ikke en straf i ordets virkelige

forstand, det er en foreteelse baseret på loven for årsag og virkning. Og det er en absolut nødvendig foreteelse, thi uden den ville intet levende væsen kunne få bevidsthed og blive et frit skabende væsen, der vil blive i stand til at gøre sig til herre over livet og døden og blive til "mennesket i Guds billede". Hvert eneste jordisk menneske befinder sig i øjeblikket på et udviklingsstadium, hvor det i fortiden har skabt en mængde årsager, hvis virkninger nu og i den nærmeste fremtid udløser sig som en på forskellige måder ulykkelig skæbne. Verden kommer derved til at se ud som en "jammerdal", som nogle troende mennesker kalder det, eller som værende "ad helvede til", som andre foretrækker at kalde det. Begge udtryk er langt mere udtryk for deres ophavs sindstilstand end for den verden, de med deres udtryk vil beskrive. Hvis man vil kalde verden en "jammerdal" eller et "helvede", kan det kun blive udtryk for et absolut falsk verdensbillede, men det kan derimod karakterisere en mere eller mindre syg livsoplevelsessevne.

3. Menneskenes "defekte"instrumenter

Det vigtigste i verden for alle mennesker er at finde vejen ud af sygdommene, ud af lidelserne og bort fra den falske livsoplevelse. Men hvordan kommer man bort fra den? Om det levende væsens "jeg" kan man, som jeg så ofte har skrevet og sagt, ikke sige andet, end at det er "noget, som er". Altså kan man ikke sige, at jeget er falsk og er årsag til en falsk livsoplevelse. Livet i sig selv, hele det levende univers, som udfolder sin livskraft baseret på evige love, er heller ikke noget falsk. Mineralerne har deres livsudfoldelse, selv om menneskene ikke fornemmer den. Planterne har deres, og dyrene har deres. I mikro- og makrokosmos med deres "partikler og tomrum" eksisterer også en livsudfoldelse, som mennesket begynder at få en anelse om. Intet af dette er udtryk for falskhed. Det eneste, som kan være falsk, er menneskenes forestillinger om verden, og det kan de udelukkende, fordi de instrumenter eller redskaber, menneskene bruger, enten er for uudviklede eller for defekte, fordi de er blevet misbrugt.

Med menneskenes "instrumenter" mener jeg ikke her teleskoper, mikroskoper og andre former for teknisk forlængelse af menneskenes fysiske sanseevne. Jeg mener menneskets eget defekte eller mangelfulde livsoplevelsesredskab, dets organisme. Når jeg har sagt det, vil mange mene, at jeg specielt mener menneskets fysiske organisme. Men det gør jeg ikke, for menneskets fysiske organisme er i virkeligheden kun et organ i en meget større organisme, som ikke består af fysisk materie og derfor unddrager sig eller ikke er tilgængelig for fysisk sansning. Det er denne kosmiske organisme, der i øjeblikket ikke kan give mennesket den sande livsoplevelse eller den fuldkomne oplevelse af livet i universet eller den evige Guddom. Mangler eller noget defekt i menneskers fysiske organismer er udelukkende en virkning af noget manglende eller defekt i deres kosmiske organismer. Vejen bort fra den falske livsoplevelse og dermed fra sygdomme og lidelser, vejen til livet eller den fuldkomne livsoplevelse kan kun etableres gennem at skabe sig selv et fuldkomment livsoplevelsesredskab. For at kunne gøre det må man kende lovene for skabelse og vide, hvad det er for materier, man har med at gøre. Og det er blevet min opgave at analysere disse ting ud for den søgende forsker, at vise ham eller hende en verden, der ikke er falsk, og et verdensbillede, hvori det såkaldte onde er "det ubehagelige gode" og derved bliver en del af det store slutfacit: "Alt er såre godt".

4. Det levende væsens evighedslegeme og dets udskiftningsorganer

Foruden det organ i den kosmiske organisme, som mennesket kender som sit fysiske legeme, besidder samme menneske fem andre kosmiske organer eller legemer, der også er dele af den kosmiske organisme. Alle disse seks organer eller legemer kan udskiftes og fornyes og er altså tidsdimensionelle eller underkastet begreberne begyndelse og afslutning. Det gælder derimod ikke for det levende væsens kosmiske organisme, hvori de nævnte legemer er udskiftningsorganer. Den kosmiske organisme er evig, hvorfor jeg i mine analyser også benævner den som det levende væsens evighedslegeme.

Jeget eller skaberen med sin skabeevne og sit evighedslegeme er en treenig realitet uden begyndelse og afslutning, og derfor er alle levende væsener evige væsener. Men selve deres livsoplevelse er baseret på, at "noget", der er evigt, skaber og oplever gennem "noget", der rummer begyndelser og afslutninger, og som dog alligevel er evigt i sin substans. Denne egenskab repræsenterer det levende væsens evighedslegeme, der er evigt og permanent som instrument for det levende væsens skabe- og oplevelsesevne, men dets seks organer, dets instinktorgan, dets tyngdeorgan, dets følelsesorgan, dets intelligensorgan, dets intuitionsorgan og dets hukommelsesorgan er underkastet forvandling og dermed begyndelse og afslutning, der altid efterfølges af en ny begyndelse.

Den fysiske del af et levende væsen, dets tyngdeorgan, er altså kun et enkelt organ i samme væsens evighedslegeme, og den er et organ, der kan udskiftes. Det sker gennem den proces, man kalder "døden". Inden væsenet igen skaber sig et nyt fysisk organ i sit evighedslegeme, altså en ny fysisk organisme, er der en pause, i hvilken dets dagsbevidsthed bæres af dets følelseslegeme, dets intelligenslegeme, dets intuitionslegeme og hukommelseslegeme efter tur, hvilket er ensbetydende med, at samme væsen oplever et kredsløb gennem de åndelige verdener, der kan opleves gennem sådanne legemer. Hvor meget eller hvor lidt et menneske oplever i disse åndelige eller stråleformige verdener mellem to fysiske inkarnationer, er afhængigt af, hvor meget dets respektive åndelige legemer eller organer er udviklet. Da disse stråleformige sfærer ikke er sæde for smerteoplevelser og lidelsestilstande, er det altså en lysets verden, et menneske går ind til, når det "dør", som man kalder det. Det kan ikke pointeres nok, at der ingen mening er i at være bange for døden. Den første overgang kan for visse mennesker være lidt vanskelig, hvis de har mange mørke tanker, angst eller dårlig samvittighed. Men det er jo netop alt det, et menneske må se at overvinde, medens det oplever gennem sin fysiske organisme. Det er derfor, det inkarnerer i fysisk materie for at lære at overvinde modstand – først med vold og magt – det hører de primitive stadier til – og så med indsigt og næstekærlighed. Det er det, der fører væsenet ud af den falske livsoplevelse.

5. Oplevelsen af "jeg" og "det"

Eftersom det fysiske legeme er organ i en stor åndelig organisme, er det altså ikke fysisk i renkultur. Åndelige kræfter virker igennem dette legeme, og hvis ikke de gjorde det, ville selve de fysiske processer gå i stå. Igennem det fysiske legemes funktioner afsløres oplevelse og skabelse. Der er "noget", som oplever og skaber igennem det. Det er ikke øjnene, der ser, og det er ikke ørerne, som hører, disse sanseapparaturer registrerer bare. Dette bliver yderligere til kendsgerning gennem vor livsforfølelse, som opleves i to væsensforskellige detaljer. Vi fornemmer

noget, som er os selv, og noget, der ikke er det. Vi fornemmer noget, vi kan knytte os til og slippe igen, noget, vi kan være bundet af og frigøre os for. Hvor går grænsen mellem det, der er os selv og det, der ikke er det?

Det er ikke så svært at se, at vi ikke er vore omgivelser, vi er ikke de andre væsener, og vi er ikke tingene omkring os. Men er vi da vort fysiske legeme? Nej, vi siger: "Mit legeme, mine øjne, mine ører, mine lemmer osv.". "Min" og "mit" udtrykker her jeget, der er noget andet end legemet og dets organer. Vi fornemmer, at der er noget "bagved". Men jeget kan vi ikke komme bagved. Alt, hvad vi kan sanse og opleve, er adskilt fra dette jeg, og det sansede kan alt sammen sammenfattes i ordet "det". "Det" er noget, vi kan knytte os til eller frigøre os fra, men ingen kan frigøre sig fra sig eget jeg, der ikke er noget, man har eller ikke har, men noget, man *er*. *Jeget er evigt* og kan knytte os til eller frigøre sig fra "det", hvor "det" fremtræder i en uendelig masse variationer og energikombinationer, som dels er skabt, dvs. blandet af andre levende væseners jeg og skabeevne, dels af os selv og vor skabeevne. Selve vor livsoplevelse er en vekselvirkning mellem de materiekombinationer eller "det", vi selv har sat i gang, og naturens og andre levende væseners eller jegers materiekombinationer, som er en anden variation af "det". Sidstnævnte variation af "det" er jo i virkeligheden hele universet, det er én stor sammenhængende, levende kosmisk organisme for det levende væsen, hvori vi alle "lever, røres og er", det er den evige Guddom. Derfor er det levende væsens livsoplevelse en evig vekselvirkning med Gud, med "du, som er i himlene".

6. Over- og underbevidsthed

Gennem sin evige skabe- og oplevelsesevne og sine stadigt skiftende instrumenter, organer eller legemer oplever det evige jeg en kæde af årsager og virkninger i vekselvirkning med "det", som altså i virkeligheden er det evige Du's eller Guddommens manifestationer eller svar på det levende væsens tanker og handlinger. Væsenet sår og må høste, som det har sået, og danner derved sin skæbne fra inkarnation til inkarnation. Den jordiske menneskehed af i dag har selv sået sin "afsporede" tilstand eller falske livsoplevelse. Den er hverken resultat af en vred guds straffeforanstaltninger eller af tilfældigheder, men udelukkende en virkning af de mangelfulde eller til dels ødelagte psykiske og fysiske organer, menneskene oplever og skaber igennem. Altså må de jordiske mennesker skabe sig nogle bedre psykiske og fysiske legemer til at opleve og skabe med.

Ethvert levende væsen har som omtalt seks legemer, der alle er organer i dets evighedslegeme, og når væsenet er inkarneret, bæres dets dagsbevidsthed af dets fysiske legeme, som jeg kalder tyngdelegemet. I øjeblikket er masser af mennesker hyllet i den illusion, at dette fysiske legeme er deres eneste legeme, ja, mange tilmed i den fejltagelse, at dette legeme er identisk med dem selv. I virkeligheden er det en kombination af energier, jeget har knyttet til sig, og som samme jeg før eller senere gennem "døden" vil frigøre sig fra. Vi frigør os i nogen grad fra vort fysiske legeme, inden vi "dør", det gør vi hver gang, vi sover. Når vi er fysisk inkarneret, har vi nemlig både en "dagsbevidsthed" og en "natbevidsthed", og medens dagsbevidstheden bæres af det fysiske legeme, bæres natbevidstheden af de øvrige fem legemer. Tilsammen repræsenterer de seks legemer og dags- og natbevidstheden, hvad jeg i *Livets Bog* karakteriserer som det levende væsens "underbevidsthed". Denne underbevidsthed, som bæres af legemer, der er

underkastet forvandling, begyndelse og afslutning, må naturligvis også være underkastet de samme principper og altså være tids- og rumdimensionel. Men ligesom de seks tids- og rumdimensionelle legemer kun kan eksistere, fordi deres forvandlinger finder sted inden for det levende væsens evighedslegeme, der ikke er tids- og rumdimensionelt, kan den tids- og rumdimensionelle underbevidsthed også kun eksistere, fordi den er rodfæstet i og bæres af noget ikke-tids- og rumdimensionelt, nemlig den evighedsfaktor, jeg kalder det levende væsens "overbevidsthed". Overbevidstheden er det evige organ, ved hjælp af hvilket det levende væsens bevidsthedsværdier overføres fra det ene underbevidste legeme til det andet, samtidigt med at samme overbevidsthed er "lager" og "kartotek" for bevidsthedsenergier, der ikke i øjeblikket benyttes gennem de underbevidste legemer.

7. Den overbevidste og underbevidste funktion

Ligesom det levende væsen for at være et evigt oplevende og skabende væsen må besidde såvel et evighedslegeme som tids- og rumdimensionelle udskiftningsorganer eller -legemer, må samme væsen også være i besiddelse af en overbevidsthed, der er af evig beskaffenhed, og en underbevidsthed, der er foranderlig og tids- og rumdimensionel. Overbevidstheden er som tidligere nævnt permanent organ for bevidsthedsenergiernes organisation og oplagring. Men det er ikke nok, at energier og værdier bliver organiseret og opbevaret; organisation og oplagring af bevidsthedsenergier giver ingen oplevelse. Og uden oplevelse ville det levende væsen være at betragte som en automatisk fungerende maskine. Men således fremtræder det levende væsen ikke. Idet overbevidstheden gennem skæbneelementet med dets talentkerner (organet for organisation og opbevaring af energi) overfører bevidsthedsenergier til de underbevidste organer eller legemer, når energierne frem til at blive noget, jeget vågent dagsbevidst kan opleve. Dagsbevidst oplevelse finder altså sted igennem de underbevidste legemer (for jordmenneskets vedkommende i øjeblikket gennem tyngdelegemet), mens overbevidstheden og evighedslegemet derimod garanterer det levende væsens evige energiorganisering, dets talentkerneopbevaring og evnefornyelse gennem nydannelse af talentkerner.

8. Moderenergien og de seks grundenergier

Med overbevidstheden har vi det første møde med det, vi kalder energi. Energien i denne sin første fase kalder jeg "moderenergien". Og ligesom de seks underbevidsthedslegemer er organer i evighedslegemet, er de energier, nævnte legemer består af, seks forskellige grundvibrationer eller grundarter af moderenergien. Jeg benævner disse seks energier: instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Når der er seks organer i evighedslegemet, skyldes det, at jeget har et organ, hvori enhver af disse energier dominerer, medens de øvrige enten er under udvikling, under degeneration eller helt latent i samme organ. Hele tilværelsens samlede energimasse består af disse seks grundarter af energi, og ethvert levende væsens evne til at opleve og skabe er baseret på dets evne til at jonglere med nævnte energier og kombinere og blande dem i uendelige variationer. Alle faste, flydende og luftformige stoffer er forskellige blandinger af disse seks energier, men det samme gælder for de stråleformige kræfter, mennesker ellers ikke opfatter som stof. Det er blot andre blandinger af de samme energier. Det

vil altså sige, at enten man taler om de hårdeste metaller eller stenarter, om væsker eller luftarter eller om elektricitet eller andre former for stråler og bølger, f.eks. menneskenes tanker, følelser, ideer og erindringer, så er det altså sammen forskellige slags blandinger af universets seks grundenergier. Hver energi har ligesom tonerne en skala af oktaver fra "bas" til "diskant". Men også udover "bassen" og "diskanten" i områder, der er utilgængelige for almindelig jordmenneskelig sansning. I nogle af disse oktaver er energierne materiale for makrokosmiske væsener, og i andre er de materiale for mikrokosmiske væsener, og derimellem eksisterer, hvad jeg kalder "de mellemkosmiske oktaver", den verden af levende væsener, vi kan opfatte med vore fysiske sanser, nemlig planter, dyr og jordiske mennesker, samt psykiske væsener, der ikke kan opleves med fysiske sanser. I mellemkosmos, især hvor det drejer sig om mennesker, ved man, at bevidsthed og energi har noget med hinanden at gøre. Med hensyn til dyrene kan man også gå med til, at en primitiv form for bevidsthed ligger bag ved deres energiudfoldelse. Allerede hvad planteriget angår, vil man nok tale om liv, men ikke om bevidsthed. Og når det drejer sig om mineralverdenen, opfatter man den som "død", selv om man dog må erkende, at den er bunden energi, der kan frigøres, og at den, når man ser den i et mikroperspektiv, består af partikler med tomrum. Men at den skulle have noget som helst med begrebet bevidsthed at gøre, har man ingen anelse om, fordi de eneste livslove, man endnu kender til, er fysiske love.

9. Energi og bevidsthed, gudesønnerne og Guddommen

Selv det fasteste stof består, når man ser det i mikroperspektiv, af partikler og tomrum, og tomrummet er gennemstrålet af energi, af stråler og bølger i bevægelse. Hvor der er energi og bevægelse, er der også liv, selv om det er i en materie, som af menneskets fysiske dagsbevidsthed opfattes som "død" materie. Men med det kosmiske syn må man gå videre og sige, at hvor der er liv, er der også bevidsthed. Al energiudfoldelse i universet, hvad enten den udfolder sig i, hvad der i menneskets perspektiv er mikrokosmos eller makrokosmos, er skabt af levende væseners bevidsthed, levende væsener, der danner universer og stoffer for hverandre. Alle "lever, røres og er til" i det levende univers, som er Guds bevidsthed, og derfor er Guddommen hvert eneste væsen lige nær, hvad enten det er et atom, et menneske eller et mælkevejssystem. Og derfor betyder alle levende væsener lige meget uanset størrelse og tidsperspektiv. Derfor er én dag som tusind år og tusind år som én dag for den evige Guddom, som oplever gennem alle tidsperspektiver gennem alle levende væsener, der er Guddommens organer. For væsenerne i mikrokosmos er visse oktaver af grundenergiernes skala materiale for skabelse af psykiske og fysiske legemer, af bevidsthed og tankevirksomhed og deraf følgende skabevirksomhed uden for deres egne organismer i materien, der omgiver dem. Andre oktaver benyttes af væsener i mellemkosmos, deriblandt de jordiske mennesker, og andre igen af klode-, solsystems- og mælkevejssystemsvæsener og endnu større væsener i makrokosmos. Det vil sige, at bag alle bevægelser og energifunktioner i hele det levende univers er der skabende og oplevende bevidsthed, hvis ophav er levende væsener inden i levende væsener. Og udtrykket eller betegnelsen "Guds billede" kan netop analyseres som "levende væsener inden i levende væsener". Derfor er mennesket også "i Guds billede efter hans lignelse", idet både dets fysiske og dets psykiske legemer er bygget op af levende mikrovæsener,

der “lever, røres og er til” i disse universer, som nævnte legemer udgør for dem. Men der er den væsentlige forskel på den evige Guddom og alle de evige “gudesønner”, som lever i “ham” i spiralkredsløb inden i spiralkredsløb, at medens gudesønnerne altid vil være både makrovæsener i forhold til levende væsener i mikrokosmos eller underliggende spiraler, og mikrovæsener i forhold til væsenerne i makrokosmos eller overliggende spiralkredsløb, samtidig med at de har deres udadvendte oplevelse i mellemkosmos, har den evige Guddom ingen væsener over sig eller uden for sig, og “han” har udelukkende sin oplevelse i sin egen indre verden, hvor “hans” bevidsthed bæres af gudesønnerne, der er Guds organer og redskaber. I alle spiralers oktaver af grundenergier vekselvirker levende væsener med hverandre, og da alle disse væseners bevidsthed er en del af Guddommens bevidsthed, bliver deres oplevelse en del af Guds oplevelse. Gud er hvert eneste væsen lige nær, hvert suk, hvert skrig, hver sorg, hver glæde, al lidelse, al fryd, al længsel og skabertrang såvel som al glæde og al taknemmelighed ved fuldendt skaberværk, der strømmer gennem levende væseners bevidsthed, strømmer også gennem Guds bevidsthed gennem psykiske væsener, som er “hans” modtagerorganer. Men som alle levende væsener “i hans billede” har Guddommen ikke blot modtager-, men også afsenderorganer, og det vil sige levende væsener, som repræsenterer skytsåndsprincippet og verdensgenløsningsprincippet. Altså væsener, som er med til at hjælpe og beskytte, hvor det er passende for andre levende væseners skæbnedannelse, og til at befordre udviklingen f.eks. inden for et sådant område som den jordiske menneskehed.

10. Den bindende følelsesenergi

Lad os fra disse store kosmiske perspektiver vende os mod noget, der for det jordiske menneske i øjeblikket er meget nærliggende i dets fysiske legeme og dets livskraft. Men allerførst må vi koncentrere os om den fysiske materie som helhed. Det hus, De i øjeblikket befinder Dem i, såvel som det hus, De selv bor i, består af bevidsthedsenergi. Det må det jo gøre, når der er bevidsthed alle vegne. Alle seks grundenergier må forekomme i et sådant hus. Der er både instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Når De ikke er vant til at opfatte det således, skyldes det, at nævnte energier her fremtræder i oktaver, der ikke af det jordiske menneske i almindelighed kan opleves som bevidsthedsenergi, men derimod som stof eller materie. Det er på grund af det kosmiske perspektivprincip, at det er således. Det er udfoldelse af levende væseners bevidsthed, som kosmisk set er meget “langt borte” fra det jordiske menneske. Men hvordan kan man vide, at det er bevidsthedsenergi? Lad os se på, hvordan den energi reagerer, jeg kalder følelsesenergien, når vi ser den i forskellige perspektiver.

Følelsesenergien er bindende, en sammentrækkende energi. Det må vi erkende, når det drejer sig om de jordiske menneskers følelsesliv. Kærlige følelser binder mennesker sammen, enten det blot er to mennesker eller en større eller mindre menneskegruppe. Det, man kalder fædrelandskærlighed, er en sådan bindende følelse, slægtsfølelse og familiefølelse lige sådan. Hvilke stærke følelsesbånd er der ikke i moderkærligheden? Så stærke kan de til tider være, at barnet på et vist alderstrin, hvor det ønsker større frihed og selvstændighed, føler sig alt for bundet og søger at frigøre sig. Følelser kan med deres bindende kraft være noget positivt i kærlighed, venskab, samarbejde og gensidig kontakt mellem levende væsener. Men

de kan også virke negativt. De kan blive til bånd, der virker bindende indadtil i menneskets eget sind. De kan blive til "mentale fængsler", der kan binde et menneskes tankeverden i en sådan grad, at først skytsånderne, der hjælper mennesket i mellemtilstanden efter døden, kan suggerere vedkommende ud af det selvskabte helvede eller skærsild, som består af jalousi, bitterhed, misundelse, had eller lignende følelser. Eller måske af angst og dårlig samvittighed på grund af de handlinger, som nævnte følelser i perioder, hvor de helt beherskede menneskets bevidsthed, fik det til at begå. De kan virke ud mod omgivelserne, og de kan virke indad i sindet. Men de virker altid som bindende energi.

11. Spændingsforholdet mellem ild og kulde

Da følelsesenergien såvel som de andre grundenergier virker i en uendelig række oktaver opad i makrokosmos og nedad i mikrokosmos samtidig med, at hver af dem beholder sin evige natur og reaktionsevne over for de andre energier, vil det sige, at følelsesenergien i makro- og mikrokosmiske oktaver også er bindende og sammentrækkende. Hvor står det jordiske menneske over for en kraft i naturen, som det på sit nuværende udviklingstrin ikke er i stand til at opleve som bevidsthed, men må erkende, at det er en bindende kraft? Det gør det over for den naturkraft, som er verdensaltets kulde. Kulden er følelsesenergi, og den er en kraft, der overalt og altid vil binde og sammenholde, hvad den kommer til at beherske. Men verdensaltet er jo ikke blot en materiekombination, der er bundet af kulde. Ligesom følelsesenergien eksisterer i uendeligt mange oktaver over og under jordmenneskets mellemkosmiske dagsbevidste oplevelsessevne, eksisterer dens totale modsætning også i makro-, mellem- og mikrokosmiske oktaver, og det er tyngdeenergien. Den fremtræder uden for jordmenneskets bevidsthedsoktaver som varme og ild, en kraft, som vil udvide alt, hvad den kommer i berøring med. Spændingsforholdet mellem disse to kosmiske eller universelle energier, den bindende følelse og den udvidende tyngde, som virker i alle mikro-, mellem- og makrokosmiske oktaver af grundenergiene, er basis for al livs- og manifestationskraft i alle levende væseners fysiske og psykiske udskiftningsorganer, hvorigennem de har dagsbevidst oplevelse. Og på denne måde bliver samme spændingsforhold baggrund for al livskraft, fysisk såvel som psykisk.

I de oktaver, i hvilke de jordiske mennesker jonglerer med disse to energier i deres bevidsthed, bliver de bestemmende for udfoldelse af psykisk livskraft. Men også for deres fysiske livskraft har spændingen mellem tyngde og følelse den allerstørste betydning. Men dér er det i oktaver, hvor de fremtræder som ild og kulde. I jordmenneskets fysiske legeme fremtræder spændingsforholdet mellem den universelle ild og kulde, altså mellem tyngde- og følelsesenergien, som samme væsens normaltemperatur, hvilken jo i allerhøjeste grad har med menneskets fysiske livskraft at gøre. Kommer et menneskes temperatur nogle grader over eller under det normale, kan det mærkes på vedkommende væsens fysiske livskraft, og der er måske ikke langt til, at livskraften forsvinder fra det fysiske plan, altså at vedkommende væsen dør. Jordklodens normaltemperatur er også baseret på balance mellem varme og kulde, og hvis dette balanceforhold ophørte, hvis f.eks. varmen tog overhånd, ville jorden få "høj feber", og det kunne føre til døden for alt animalsk liv i dens organisme, deriblandt de jordiske mennesker. Det behøver menneskene nu ikke at frygte, selv om mange på grund af verdenssituationen

måske netop vil mene, at en sådan begivenhed kunne være i anmarch. Verdenssituationen er dog ikke udtryk for, at jorden er syg og døden nær. Den er tværtimod udtryk for en udvikling, der bevidsthedsmæssigt har med spændingsforholdet mellem tyngde og følelse at gøre.

12. Den psykiske og fysiske balance

Jordmenneskets normaltemperatur viser, hvorledes det er lykkedes for dette væsen gennem lange tiders og mange inkarnationers erfaringer at skabe et udskiftningslegeme med balance mellem tyngde og følelse. Det er blevet til genialitet og automatfunktion. Det samme gælder for jordklodevæsenets vedkommende i sin spiral, derfor passer vi også ind i dens organisme. Det vil sige, at såvel klodevæsenet som vi selv har bragt spændingen mellem ild og kulde under kontrol og holder denne spænding i et permanent forhold, der er det samme som fysisk livskraft. Der foregår eksplosioner i organismen, men de er alle under kontrol ligesom i en motor. Hjerteslag, blodomløb og enhver bevægelse i og af organismen er sat i gang af denne kontrollerede spænding. Men hvorledes er forholdet mellem tyngde og følelse i klodevæsenets og jordmenneskenes psykiske område? Er eksplosionerne også der gennem viljen afbalanceret af den bindende følelsesenergi? Det er de ikke, og det er hele årsagen til klodevæsenets og jordmenneskehedens nuværende tilstand. Men jordklodevæsenet er ved at få denne psykiske balance i sin bevidsthed og dermed få samme magt over sin psyke, som det har over sin organisme. Det vil ske i løbet af kort tid – set i klodevæsenets tidsperspektiv. Da vil kloden få kosmisk bevidsthed. Det vil – set i jordmenneskeligt tidsperspektiv – vare en ca. 3000 år, i hvilket tidsrum det skal lykkes menneskene – én for én og nogle før end andre – at opnå psykisk balance mellem tyngde og følelse. Det vil sige at beherske sit sind, så det ikke eksploderer i had, vrede og irritation, og heller ikke bliver et “følelsesfængsel” af bitterhed, jalousi, skuffelse, angst og depression. Menneskets livskraft, som efter Forsynets plan skal forenes med høje åndelige energier, har i de tids- og rumdimensionelle verdener sin oprindelse gennem tyngdens og følelsens balance, og når det jordiske menneske opnår et lignende herredømme over sit sind, som det normalt har over sin fysiske krop, vil dets livskraft som kærlighed og visdom, hvorefter der handles, nå sådanne højder, at man i dag ville være tilbøjelig til at tro, at det kun var et eventyr. Men intet eventyr kan berette noget så strålende og vidunderligt som det, menneskene selv skal komme til at opleve engang, når deres bevidstheds tyngde og følelse er under viljens og fornuftens kontrol.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 21. februar 1954. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Første gang bragt i Kosmos nr. 14-16, 1968. Artikel-id: M1440.

Onsdag

Livskraft og viljeføring

1. Den kraft, der ligger til grund for det levende væsens livsoplevelse, kalder vi "livskraften"

Ethvert levende væsens opretholdelse af livet, dets oplevelse og manifestation, dets fornemmelse af smerte og velvære, behag og ubehag, opretholdes ved en kraft. Intet kan fungere og arbejde uden ved hjælp af kraft. Den kraft, ved hvilken det levende væsen således opretholder sit liv, kalder vi "livskraften". Denne kraft har en ydre side og en indre, men det er hovedsagelig kun gennem den ydre side, at den er kendt af jordmenneskene, selv om de daglig også oplever og dirigerer dens indvendige side. Når et menneske er træt og søvnig, er dets livskraft ikke nær så fremtrædende en energiudfoldelse, som når det har udsovet og føler sig veloplagt. Men denne veloplagthed og uoplagthed er et ganske naturligt fænomen. Ved enhver energiudfoldelse på det fysiske plan sættes materie i bevægelse. Det sker ved tryk på eller træk i dette stof eller denne materie, og det sker ved hjælp af kraft. Der skal et lokomotiv eller en anden form for kraftmaskine til for at sætte et tog i bevægelse, og noget lignende gælder for al bevægelse i stoffets verden, den kan kun manifesteres ved en kraftudløsning, der yder et tryk på eller et træk i stoffet, hvad enten det sker i den materielle verden omkring os eller forekommer som organudløsning i de levende væseners organismer. Men ethvert tryk på en materie vil ikke blot sætte denne materie i bevægelse, den vil også præge denne materie. Den vil skabe en vis forvandling i materien der, hvor trykket eller trækket sætter ind. Hvis dette tryk i lang tid forekommer på det samme sted i materien, skaber det en spænding og efterhånden en opløsning af materien på dette sted. Denne opløsning kender vi under begrebet "slitage". I alle situationer, hvor der skabes bevægelse, skabes der samtidigt slitage af de i bevægelsen implicerede stofområder. Denne slitage vil bevirke, at man ikke evigt kan bruge de samme stoffer, men stadig må forny den materie, i hvilken man skaber bevægelse.

2. Kredsløbets lov er en forvandlingens og fornyelsens lov

Dette fornyelsesprincip gælder overalt, til alle tider og i alle situationer, hvad enten slitagen forekommer i ydre materielle ting eller i de levende væseners organismer. På grund af denne slitage bliver maskiner, redskaber, bygninger, befordringsmidler, klæder og sko etc. gamle og udslidte, men det samme bliver de levende væseners organismer. Det er kredsløbets lov. I kraft af dette slitageprincip kan intet som helst bindes til en evig materiel tilstand, men er underkastet forvandlingens og fornyelsens lov. Hvis ikke denne slitagelov eksisterede, ville intet kunne forgå, enhver form måtte da evigt blive ved med at være således, som den engang var blevet formet. Hvordan skulle jorden være blevet forvandlet fra sin ildtilstand til sin nuværende for vor fysisk-animalske tilstand så nødvendige struktur – hvordan skulle menneskenes organismer være blevet forvandlet fra dyreorganismer, ja, helt fra mineralske og vegetabiliske tilstandsformer, til deres nuværende forfinede tilstand – og hvordan skulle det blive muligt at forvandle jordmenneskenes samfund til en fredeligere og lykkeligere verden, end den er i øjeblikket, hvis ikke slitagen

eksisterede? Tænk, hvor forfærdeligt det ville være, hvis vi evigt skulle være i den samme primitive organisme, evigt skulle gå med det samme tøj og de samme sko og bo i de samme slags huse eller bruge de samme slags befordringsmidler. Men det ville slet ikke kunne forekomme, for uden forvandling og livsfornyelse ville der slet ikke være noget liv, ingen oplevelse, ingen bevidsthed.

3. Inden for tanke- eller bevidsthedsområdet forekommer der også slitage

Det er nemlig ikke blot i de ydre synlige materier, at denne slitage forekommer, den eksisterer også i de indre usynlige materier, hvilket vil sige i tanke- eller bevidsthedsområdet. Her bevirker den, at ingen mental tilstand kan stå stille eller forblive, som den er, men forvandles til en ny tilstand eller tankesfære. På dette plan mærkes slitagen som interessesvækkelse. Når man mister interessen for en eller anden tankesfære, skyldes det, at denne tankesfære er blevet forældet og må give plads for en ny, der er mere i kontakt med væsenets ønsker og begær, akkurat ligesom man ønsker et nyt sæt tøj, når det gamle sæt er udslidt og lurvet. Nu er det jo ikke altid, at menneskers antipati over for et sæt tøj eller en anden fysisk ting skyldes, at tingen er udslidt. Her er der også noget, der hedder "smag" og "mode". Slitagen er her forekommet i menneskets bevidsthed i stærkere grad end i den fysiske materie. Skik og brug og moder er også underkastet slitagens lov. Det er også denne slitage eller svækkelse i interessesfæren, vi oplever som kedsomhed. Når noget forekommer os kedeligt eller uinteressant, er det, fordi vi enten endnu ikke kan udvikle kraft i det pågældende felt, eller også fordi feltet i forhold til vor erfaringsdannelse er blevet forældet og udlevet.

4. Med vor vilje udøver vi i et vist område tryk på materien i form af tiltrækning og frastødning

Vi ser altså, at der eksisterer en slitage af stoffet eller materien såvel i tankens eller bevidsthedens sfære som i den fysiske verden. Denne slitage befordres af en og samme kraft, der udøver et tryk såvel på åndelig som fysisk materie, så denne kommer i bevægelse, og der derved opstår en livsfornyelse eller forvandling. Der, hvor denne kraft forekommer i de ydre materielle ting og også i vore organer, kalder vi den naturkraften, og vi siger, at alt er blevet til ved naturens kraft. Men da det udelukkende er denne kraft, som befordrer liv eller bevægelse, vil den retmæssigt kunne kaldes "livskraften". Livskraften og naturkraften er et og det samme. Men hvad er det for en kraft, der således frembringer tryk på materien og hermed skaber forvandling, tiltrækning og frastødning, opbygning og nedbrydning? Har vi ikke inden for vort eget område noget, der ytrer sig på samme måde, ja egentlig er det samme? Det har vi, og vi er endog meget kendte med denne kraft. Vi har den alle sammen i os som noget, vi kalder vilje. Med denne vilje udøver vi i et vist område tryk på materien i form af tiltrækning og frastødning, der igen bliver det samme som vor manifestation eller skabelse og dyrkelsen af vore interessesfærer. I dette område opbygger og nedbryder vi, her skaber vi ungdom og alderdom, her er vi naturkraftens ophav og ledere.

5. Ophavet til alle materiens bevægelser og forvandlinger er det oplevende og skabende center, vi udtrykker med ordet "jeg"

Vi finder altså i vort eget livsområde selve løsningen på livets mysterium. Her oplever vi noget, vi ikke ser uden for vort eget bevidsthedsområde, nemlig ophavet til materiens bevægelse og forvandling. Vi fornemmer os selv som et oplevende og skabende center, og vi udtrykker denne fornemmelse med ordet "jeg". Men når der findes et sådant oplevende og skabende og dermed viljeførende jeg bag alle bevægelser uden undtagelse inden for det område, vi helt kan overskue, har vi ikke noget grundlag for at skulle antage, at der ikke også skulle være et oplevende og skabende jeg bag alle de bevægelser og skabeprocesser, vi ellers kalder naturkræfterne. Lige såvel som vore manifestationer og udfoldelse af skabeevne er ledet af vor vilje, er også alle naturens skabelsesprocesser ledet af en viljekraft. Og ligesom vor vilje er ledet af vor mentale struktur, vor tankesfæres erfaringskapacitet, således må der også bag den vilje, der leder naturens kræfter, ligge tankestruktur og erfaringskapacitet. Og ser vi ikke, at vi oven i købet kan lære af naturens processer, som både i skønhed og logik langt overgår, hvad menneskets intellektuelle kapacitet kan præstere. Hvilken menneskelig skabeevne og viljeføring kan måle sig med naturens vidundere? Jordmennesket må stadig have naturens kapacitet som forbillede og model, hvis det skal præstere en skabelse af værdi. Naturen viser os altså, at vi repræsenterer det samme princip i vor skabelse, om end i en mindre fuldkommen udfoldelse, og at der bag alle former for eller variationer af materiens bevægelser ligger mentalitet og viljeføring, behersket af et skabende og oplevende jeg, som netop gennem disse materiens bevægelser skaber og oplever livet.

6. Vi skaber en evig livsfornyelse, og herved opstår den slitage, vi kender som træthed og uoplagthed

Med vor viljeføring skaber vi altså vor egen nedbrydning og opbygning i de materier, gennem hvilke vi oplever livet. Vi skaber en evig livsfornyelse, en stadig forvandling af tankesfærer til nye tankesfærer og af former til nye former. Med vor viljeføring, som er koncentrationen af vor mentale struktur, vort instinkt og vor følelses- og intelligensmæssige kapacitet, besjæler eller livgiver vi hele vor organiske struktur og giver de "skub" og "stød", som sætter den fysiske materie i bevægelse. Ved disse skub opstår den slitage, vi kender som træthed og uoplagthed, og efterhånden også den, vi kalder alderdom. Vor tankesfære, vort instinkt, følelse og intellektualitet, koncentrerer sig i vore ønsker og begær i vilje til frastødning eller tiltrækning af særlige former for livsudfoldelse.

7. Vor tankekraft og viljeføring er identiske med vor viljekraft

Engang var magtudfoldelse på andre væseners bekostning, ja ligefrem drab af deres organismer, den højeste livsudfoldelse, vi begærede. Men den begynder at blive udsat for slitage i mange menneskers bevidsthed, og man længes efter fred. Denne tiltrækning og frastødning over for særlige manifestationer er mentalt set eller i sin inderste analyse et strålefelt. Fra vort jeg gennem det psykiske eller åndelige plan stråler disse viljekræfter koncentreret på strid eller fred ind i vor hjerne og vort centralnervesystem. Derfra udstråles de gennem vort blod og vore organer rundt i hele organismen og skaber der en ganske særlig tilstand. Med deres særlige natur

indvirker disse kræfter, om end i det største område ubevidst for individet selv, på organismen og bevirker opbygning eller nedbrydning, bestemmer normalitet eller abnormalitet, og er således fundamentet for skabelse af sundhed og velvære eller sygdom og smerte. Det være sig ikke blot som sygdom i organismen, men også som sygdom i vort samliv med vore medvæsener i tilværelsen. Denne vor viljeføring bestemmer altså vor livskraft og dermed vor sundhed i sjæl og legeme, hele vort forhold både til de levende væsener i mellemkosmos, mikrokosmos og makrokosmos. Vor tankekraft og viljeføring er således identisk med vor livskraft. Hver tanke, vi tænker, er livskraft, som kan bygge op eller bryde ned. Den kan være livgivende eller dræbende. Vor overbevidsthed er vore tankers inderste kilde, herfra udgår såvel dødbringende som livgivende tankearter. Da de skal passere vor underbevidsthed, inden de til sidst giver sig udslag gennem den fysiske organisme over for objektet for disse vore tanker, vil de altså på denne deres vej fra vort jeg til objektet allerede i underbevidstheden og i passagen gennem den fysiske organisme være enten dødbringende eller livgivende, hvilket igen vil sige sygdomsbefordrende eller sundhedsbefordrende, alt efter som de eksisterer som had eller kærlighed over for dette objekt.

8. En dødbringende tankegang er vejen til sygdom, både på sjæl og legeme og i samlivet med vore medvæsener, men at gøre en livgivende viljeføring til automatfunktion er at bringe sig i overensstemmelse med "Faderens vilje"

Samtidig med den ydre læsion eller det ydre velvære, en tankemanifestation fra vort jeg udløser imod vor næste, har den altså allerede sat sig dødbringende eller livgivende præg inde i vor egen organisme og i vor sjælelige struktur. At gøre den livgivende viljeføring til automatfunktion eller vane er vejen til sundhed og velvære i vort eget indre og i vort ydre samliv med vore medvæsener. Det er opfyldelsen af den fred og den velbehagelighed, som er bebudet menneskene gennem juleevangeliet. Men at udfolde den dødbringende tankegang, had, bitterhed, hidsighed og lignende former for intellektualiseret junglementalitet, er vejen til sygdom i sjæl og legeme og i samlivet med vore medvæsener. De fleste mennesker begynder at blive trætte og mætte af det psykiske og fysiske helvede, som er blevet resultatet af en sådan tankegang. Men hvordan kan det blive anderledes? Det kan det, hvis menneskene aflægger denne efterhånden "slidte" og "lurvede" manifestation og koncentrerer deres viljeføring mere og mere om i deres livsudfoldelse at være på bølgelængde med den skaber, efter hvis vilje jordkloden og menneskeheden er ført frem til sit nuværende udviklingstrin. Efter denne skabers vilje skal vi fremtræde som "mennesket i Guds billede", og det kan vi gøre ved at følge det eksempel, Kristus har givet os: at give sit liv for andre, at tjene til gavn for helheden og at bringe sin livskraft og viljeføring i overensstemmelse med "Faderens vilje".

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 22. marts 1953. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 16, 1957. Artikel-id: M1430.

LIVETS BOG, bind 6

2144. Selv om denne altgennemtrængende, guddommelige ånd eller stråleformige materie endnu er mystik for jordens mennesker, udgør den dog en realitet, som de, bortset fra dens befordring af alle deres mentale eller psykiske funktioner, rent dagsbevidst har meget med at gøre i den tro, at den udgør fysisk materie. *Den er nemlig identisk med alt, hvad der kommer ind under begrebet "elektriske, magnetiske kræfter". Men for at forstå dette, er det nødvendigt, at vi først lærer at forstå, at ligesom det fysiske verdensalt for det levende væsen udgør tre kosmos: mellemkosmos, mikrokosmos og makrokosmos, således udgør den psykiske eller åndelige kraft, altså den stråleformige materie, ved hvilken disse kosmos opretholdes, naturligvis også en til hvert kosmos tilpasset form. Derfor vil menneskene komme til at opfatte ånd eller nævnte materie i tre dimensioner, svarende til de tre kosmos. De vil således komme til at erkende "mellemkosmisk ånd", der er det samme som den ånd eller psykiske kraft, med hvilken de mellemkosmiske jeger eller væsener i form af mentalitet eller bevidsthed behersker deres fysiske organismer og øvrige manifestationer. Dernæst vil de komme til at erkende "mikrokosmisk ånd", der på samme måde udgør den kraft, der i form af mikrovæsenernes bevidsthed eller psyke er fundamentet for opretholdelsen af deres organismer og livsformer. Efter erkendelsen af disse to former for ånds eller stråleformig materies samarbejde bliver erkendelsen af "makrokosmisk ånd" eller stråleformig materie selvfølgelig og totalt fuldkommen. Makrokosmisk ånd er det samme som den mentale eller psykiske kraft, der ligger til grund for al makrokosmisk skabelse, mælkevejenes og solsystemernes baner og strukturer såvel som klodernes og deres beboethed af liv. Med erkendelsen af disse tre former for ånd, mental kraft eller stråleformig materie er livet ikke mere noget mysterium. Selv om denne løsning kun er total for det organisk indviede væsen, vil den herefter for det ærligt sandhedssøgende menneske være en teoretisk forhåndsoplevelse af det store mål, imod hvilket alle jordens mennesker bevidst eller ubevidst stiler, nemlig en permanent, fysisk dagsbevidst oplevelse af verdensaltet som et levende væsen, et altomspændende Forsyn, en almægtig Guddom, i hvis evige kærlighed vi alle leve, røres og ere.*

Som vi har set i det foranstående, fremtræder den psykiske materie eller kraft, vi kalder "ånd", i tre dimensioner: mellemkosmisk ånd, mikrokosmisk ånd og makrokosmisk ånd. Som også før berørt udgør nævnte ånd eller kraft det samme som "elektrisk magnetiske kræfter". Som følge heraf vil nævnte former for ånd også henholdsvis være at udtrykke som: "mellemkosmisk elektricitet", "mikrokosmisk elektricitet" og "makrokosmisk elektricitet".

2152. Som bekendt er det levende væsens fysiske organisme en kombination af organer. Disse er hver især kun opbyggede til at kunne udføre en proces, der sammen med de øvrige organers processer bliver en opfyldelse af lige akkurat de betingelser, i kraft af hvilke fysisk materie kan opbygges og bringes til at fungere som en levende organisme. Denne er igen det samme som et redskab for manifestation eller tilkendegivelse af liv. Igennem de nævnte organers virksomhed bliver vi vidne til både tekniske, kemiske, optiske, elektriske, automatiske og viljeførte funktioner akkurat ligesom i et højmoderne, fysisk fabriksanlæg. Vi ser, at

organismen af en usynlig magt bringes til at bevæge sig. Den bringes til at stå og gå, ligesom den bringes til at jonglere med fysiske materier. Den bringes til at nedbryde og opbygge fysiske foreteelser og udfører hermed logiske skabelsesprocesser, der i sin højeste eller fuldkomneste form altid er til glæde og velsignelse for levende væsener. Men for at kunne bringes til at udføre disse skabelser eller manifestationer har den som før nævnt en genial indre teknisk, kemisk struktur. Den har i sin højeste fremtræden et pumpeanlæg i form af hjerteregionen, der beforder blodomløbet, ligesom lungerne også er et mekanisk anlæg, der beforder åndedrættet. Dernæst har den afdelinger for kemi. Ved hjælp af tyggeredskaberne og fordøjelsesorganerne bringes den til, af visse fysiske materier, at udvinde de næringsstoffer, der er nødvendige for dens opretholdelse. Igennem nyrer, lever og andre organer udfører den også livsvigtige processer, ligesom den også har kloakanlæg og afdelinger for reparation af skader eller læderinger af dens eget område. Hertil kommer yderligere dette, at dens øjne og synsevne udgør intet mindre end et optisk anlæg, en afdeling for opfangelse af, og en jongleren med, lys og farver. På samme måde er dens ører og høreevne en afdeling for opfangelse af, og jongleren med, lyd eller lydbølger. I kraft af dette tekniske anlæg kan stemme, tale, sang og musik manifesteres. Dernæst kommer organismens fornemste afdeling, nemlig: den psykiske eller elektriske, der igen har mange underafdelinger. De tekniske anlæg herfor er hjerne- og nervesystemet, samt de sympatiske anlæg, under hvilke de seksuelle organer også henhører. Igennem dette system forbindes organismen med ånd, der, som før nævnt, i dette tilfælde er det samme som "mellemkosmisk elektricitet". *Denne elektricitet udgør organismens altovervældende drivkraft. Denne elektriske afdeling indbefatter mellemkosmiske fin-anlæg, igennem hvilke tanke- og viljeimpulser og impulser for den kropslige automatik overføres til organismen som livsudtryk for omgivelserne. På samme måde bliver denne igennem disse teknisk-elektriske anlæg i stand til at modtage impulser udefra og omdanne disse til tanke- og viljeimpulser og dermed til bevidsthed og erkendelse for organismens ophav. I kraft af denne geniale konstruktion og opbygning bliver organismen det mest fuldkomne redskab for fysisk oplevelse, manifestation eller skabelse.*

2153. Vor fysiske organisme er således, som vi har set, et meget genialt redskab, der er bygget så fint og fuldkomment op, at det i sin struktur og teknik ikke overgås af noget som helst af mennesker skabt materielt, fysisk redskab. Organismen er intet mindre end en helautomatisk fabrik, udstyret med apparater, ikke blot for teknik, kemi og automatik, men også for elektriske anlæg i allerhøjeste instans, en instans der langt overstråler, hvad man for tiden kender indenfor dette område, selv om man tager de nyeste og mest moderne elektronanlæg og lignende med i betragtning. Hele organismens funktion beforders, som før nævnt, udelukkende ved mellemkosmisk elektricitet. Ved denne drivkrafts anvendelse, både med og uden ledningsnet, beherskes hele organismens funktion og vedligeholdelse. Og der forekommer ikke noget som helst i organismen, der ikke udgør et eller andet organ, et redskab eller et apparat for en eller anden automatisk eller viljeført funktion. Dette organ udgør sammen med de øvrige organer eller apparater det mellemkosmiske, elektriske, tekniske, kemiske helhedsanlæg eller redskab, som det levende væsens fysiske organisme i sig selv er. Ved hjælp af dette geniale redskab

kan dets ophav indvirke på og tilkendegive sig for fysiske omgivelser, ligesom det igennem det samme helhedsredskab kan opfatte omgivelsernes reaktioner og tilkendegivelser. *Da den fysiske organisme således her er synlig som et redskab, som et apparatur, ja ligefrem er synlig som et fuldkomment fabriksanlæg, der drives ved en særlig elektrisk kraft, bliver det, i samme grad som dette forstås af den udviklede forsker, til kendsgerning for ham, at det levende væsen ikke er identisk med sin fysiske organisme. Dennes tilblivelse og undergang er således ikke væsenets tilblivelse og undergang. Men da organismen, fra et særligt synspunkt set, slet og ret kun er et redskab, et apparaturanlæg for jongleren med fysisk materie, er det klart, at denne jongleren, der i sig selv er det samme som den fysiske livsform, står og falder med dette apparaturanlæg eller den fysiske organisme. Men dette er i virkeligheden et almengældende princip, der, som vi her har set, ligeså godt gælder redskaber eller apparater opbyggede af levende materier som redskaber eller apparater, der er opbygget af døde materier. Hvis et menneskes eventuelle redskab eller apparat for en eller anden fysisk manifestation, f.eks. en flyvemaskine, bliver læderet eller knust, kan det ikke mere manifestere flyvning med denne maskine. Hvis en elektrisk lampe kortslutter, kan den ikke lyse. Hvis en elektromotor er kortsluttet kan den heller ikke anvendes. I alle apparater og redskaber, i hvilke elektricitet er den førende kraft, kan der opstå kortslutninger. Og de pågældende apparater kan ikke fungere, før de atter er gjort brugbare.*

Da det levende væsens fysiske organisme, som nævnt, er et elektrisk anlæg, kan den naturligvis også kortslutte. Da nævnte organisme er en kombination af mange forskellige apparater (organer), der hver især drives ved elektrisk kraft, kan de naturligvis hver især kortslutte, uden at de øvrige apparater kortslutter. Der kan derved opstå lokale kortslutninger i organismen. Dette vil i bedste tilfælde ikke betyde, at hele organismens funktion standser. Sådanne lokale kortslutninger kender menneskene ikke. De kender kun deres virkninger. Disse virkninger udgør alt, hvad der kommer ind under begrebet "sygdomme". Alle sygdomme udgør, i deres inderste analyse, som vi her skal se, mellemkosmiske elektriske kortslutninger ganske uanset, hvordan de så end på den, for de fysiske sanser tilgængelige overflade, måtte tage sig ud, og ganske ligegyldigt, hvilke navnebetegnelser de her har fået.

2154. *Det er ikke blot de lokale apparater i den fysiske organisme, der kan kortslutte. Det kan også ske, at organismen bliver totalt kortsluttet, hvorved den mellemkosmiske, elektriske hovedstrøm til denne bliver totalt afbrudt. At alle organismens funktioner i dette tilfælde standser er selvfølgelig. Funktioner kan ligeså lidt finde sted i levende som i døde materier uden drivkraft. Hvis nævnte kortslutning er af et sådant omfang, at den ikke kan repareres eller udbedres, må organismen kasseres, idet den uden den elektriske strøm eller drivkraft er ubrugelig og ikke mere vil kunne opfylde sit formål. Det er en sådan totalt kortsluttet organisme, vi kalder et "lig". Et "lig" er således et mellemkosmisk, elektrisk, kortsluttet organisk apparat. Det kan derfor ikke være udtryk for et levende væsens død eller undergang, således som man almindeligvis i dagliglivet antager. Det kan udelukkende kun være udtryk for et redskabs eller et apparats undergang. Alt det ved organismen, der var synligt for de fysiske sanser før kortslutningen, dens øjne, ører, hænder og fødder osv., er stadig synlige. Det, der mangler, er altså kun det, der aldrig har været direkte synligt for de fysiske sanser, nemlig den kraft, der før*

beherskede organismen og bevirkede dens funktioner, og som vi nu har lært at kende som mellemkosmisk elektricitet, der igen er det samme som mellemkosmisk ånd. Denne usynlige kraft eller ånd er altså ikke mere i organismen og kan ikke mere tilgå denne. Men det betyder ikke, at nævnte ånd eller kraft ikke eksisterer. Fordi en lampe kortslutter, ophører den elektriske strøm ikke med at eksistere. Den kan bare ikke mere komme til udløsning i lampen. Fordi den fysiske organisme, som udelukkende er et elektrisk anlæg, er kortsluttet, betyder det heller ikke her, at den elektriske strøm, som før beherskede organismen, er ophørt med at eksistere. Den eksisterer stadig, selv om den ikke mere kan tilgå den læderede eller kortsluttede organisme.

2157. Vi skal i det følgende ad rent teknisk vej påvise, hvorledes det levende væsen stadig eksisterer, selv om dets fysiske organisme er blevet til et lig. Vi vil derfor her følge strukturen af den kraft, der beherskede organismen, før den blev til et lig. Vi har allerede set, at det levende væsen ikke var organismen, og at dennes tilblivelse og undergang derfor heller ikke kan være det levende væsens tilblivelse og undergang. Vi har ligeledes konstateret, at organismens drivkraft, som nævnt, var mellemkosmisk elektricitet, der igen er det samme som en materie, der på det fysiske plan kun kan erkendes i form af kraft. Denne kraft er altså usynlig for de fysiske sanser. Den kan udelukkende kun erkendes igennem dens indvirkning på fysisk materie. Igennem denne indvirkning bliver den indirekte tilgængelig for fysisk sansning som identisk med den usynlige kraft, vi kalder "psyke" eller "ånd". Denne ånd eller mellemkosmiske elektricitet befordre alle organismens funktioner, lige fra de allermindste til de største af dens vibrations- eller bevægelsestilstande. Ved at iagttage denne krafts indflydelse og beherskelse af den fysiske organisme, bliver det en kendsgerning, at den ikke ukompliceret og ligefrem flyder ind i organismen som en ganske enkel og uhæmmet strøm. Den er ligeså vel reguleret og tilpasset til organismens forskellige apparater (organer) og funktioner som den elektriske strøm, der anvendes som drivkraft i en fabrik. Ligesom nævnte kraft i en fabrik bliver ledet og således er under viljekontrol, således kan vi også se, at organismens drivkraft, den mellemkosmiske elektricitet, bliver ledet og dermed befinder sig under viljekontrol. Vi ser, at denne kraft ikke blot ligger til grund for selve opbygningen og vedligeholdelsen af den fysiske organisme, men at denne også beherskes af nævnte kraft. Ved hjælp af den bringes organismen til at udføre handlinger, manifestationer eller skabelser, der tilsammen er under en fuldstændig logisk kontrol, dels automatisk og dels ved vågen, dagsbevidst viljeføring. Denne mellemkosmiske elektricitet i organismen forekommer således i form af mange forskelligartede impulser, nogle meget fine eller mikroskopiske og andre mere grove og robuste, alt efter de særlige apparater eller organer, hvis virksomhed de skal befordre. Uden denne usynlige kraft ville organismen aldrig nogen sinde kunne være blevet til. Da den er bygget fuldstændig logisk op, og, som vi ser, udgør et genialt og fuldkomment fabriksanlæg med et væld af forskellige apparater (organer), der alle hver især har sine hensigtsmæssige funktioner i det samlede helhedsformål: at opretholde organismen som et fuldkomment redskab for dens ophavs fysiske oplevelse og manifestation, bliver det her til kendsgerning for den udviklede forsker, at det levende væsen, der er organismens ophav, også er hinsides denne mellemkosmiske elektriske kraft. Det kan benytte denne kraft, ja, den er således i virkeligheden dets absolutte

livskraft, idet al manifestation og oplevelse af liv uden den ville være en total umulighed.

2158. *Da organismens ophav ikke blot er hinsides den fysiske organisme, men også er hinsides den mellemkosmiske elektricitet eller livskraft, bliver denne kraft således et mellemlid mellem nævnte ophav og dets fysiske organisme. Dette mellemlid bliver dermed en kendsgerning. Set fra et fysisk synspunkt bliver nævnte mellemlid således en kraftens verden. Men da denne kraft er det samme som ånd og dermed psykisk, bliver det ligeledes her til kendsgerning, at der eksisterer en psykisk eller åndelig verden. Og vi har her fået et meget stort materiale i hænde, som kan afsløre al den mystik, der på grund af uvidenhed, primitivitet og overtro er opstået omkring denne. Rent bortset fra den geniale og logiske opbygning, som den fysiske organisme repræsenterer, må vi også tage i betragtning alt det, den bringes til at udrette eller skabe. Al menneskelig skabelse, såsom bygningsværker, kraftværker, fabrikker, maskiner, apparater, kunstværker, litteratur- og musikværker osv. har kun kunnet finde sted i kraft af den menneskelige, fysiske organisme og dennes beherskelse ved hjælp af den mellemkosmiske elektricitet eller psykiske kraft. Forud for disse menneskelige skabelser er disse altså blevet ønsket og planlagt. Men når de er blevet ønsket og planlagte forud for deres fysiske skabelse, kan dette ønske og denne planlægning netop kun have eksisteret på det psykiske plan. På dette psykiske plan er de blevet til i psykisk materie, altså i mellemkosmisk elektricitet. Det viser os, at den mellemkosmiske elektricitet ikke udelukkende fremtræder som "kraft", men at den på det psykiske plan også fremtræder som "stof" eller "materie", man kan opleve og skabe i. Men når vi kan opleve og skabe i denne materie, bliver det psykiske plan også en verden med detaljer, vi kan opleve og manifestere i ganske uafhængigt af det fysiske plan. Ja, de fysiske skabelser er, som vi i det efterfølgende skal se, kun kopier af skabelserne på det psykiske eller åndelige plan.*

2159. *Det er denne oplevelse og skabelse i psykisk eller åndelig materie, der udgør vor tankeverden, der igen er det samme som vor bevidsthed eller psyke. I denne vor tankeverden bliver alle vore ønsker og begær til. Her skaber vi de første billeder af vore ideer og forestillinger, billeder af vore længsler og ønsker, billeder af vore sorger og bekymringer såvel som af vore glæder og opmuntringer, billeder af vor viden og indsigt, billeder af vor karakter og væremåde osv. Alle disse billeder udgør, som før nævnt, detaljerne i vor tankeverden. Da disse tankebilleder i deres inderste natur kun kan eksistere i psykisk materie, hvilken vi nu har lært at kende som mellemkosmisk elektricitet, kan de umuligt opfattes med fysiske sanser, da disse kun kan registrere al psykisk eller elektrisk materie som usynlig kraft. For at tilkendegive disse vore tankebilleder for medvæsenernes fysiske sansning, må de overføres til, og tilkendegives i fysisk materie. En sådan overføring af tankebilleder til fysisk materie udgør ikke blot de foreteelser, vi kender som skrift og tale, men den omfatter absolut al menneskelig manifestation eller skabelse. Der findes således ikke nogen som helst menneskelig manifestation eller skabelse i fysisk materie, der ikke udgør en kopi af forudgående tankebilleder i væsenets psyke eller bevidsthed. Men det levende væsens oplevelse af livet er ikke blot en åbenbaring i fysisk materie af impulser indefra. Den er også en åbenbaring af impulser udefra. Igennem de fysiske sanser er væsenet i stand til at se andre levende væsens manifestationer i fysisk materie,*

ligesom det naturligtvis også er i stand til at se naturens fysiske manifestationer. Ved hjælp af de fysiske sanser: synet, hørelsen, følelsen, lugten og smagen dannes henholdsvis synsbilleder, hørebilleder, følelsesbilleder, lugts- eller duftsbilleder og smagsbilleder. Igennem nerve- og hjernesystemet overføres disse fysiske sansebilleder som mellemkosmiske elektriske impulser til væsenets mentalitet eller psyke, der udgør selve hjemstedet eller centralorganet for væsenets mellemkosmiske elektriske system. Her bliver de nævnte impulser igen af væsenets mellemkosmiske elektriske eller psykiske sansestruktur omdannet til mellemkosmiske, elektriske eller psykiske billeder, der altså er det samme som tankebilleder og udgør en kopi af de fysiske foreteelser, af hvilke de blev udløste. Det levende væsens oplevelse af livet, dets sansning eller bevidsthedsfunktion er således udelukkende en jongleren med mellemkosmiske elektriske impulser. Disse impulser opstår som en slags reaktioner af sansernes berøring med den ydre verden og udgør væsenets oplevelse af nævnte verden. Denne oplevelse danner igen væsenets indre verden, dets viden og begavelse, dets vilje og begær. Når impulserne udefra den ydre verden igennem sanserne, der i sig selv er et fin-elektrisk system, rammer den indre verden, reagerer denne indre verden. Det er disse reaktioner, der dels er automatiske og dels viljeførte, der bliver til væsenets manifestation og tilkendegivelse overfor medvæsenerne. Denne manifestation udgør altså væsenets væremåde, dets moral, dets begavelse, dets sympati og antipati, kort sagt, hele dets forhold og indstilling til livet.

Torsdag

Den organiske elektricitet

1. Materiens fjerde stadium: den stråleformige materie eller elektricitet

Det levende væsen er mere end et fysisk væsen. Det fysiske, vi ser, er jo slet ikke det virkelige væsen, men kun et redskab, der er bygget op. Vi ser aldrig nogen sinde selve kernen, selve det levende. Vi ser kun en refleks eller noget, dette levende frembringer. Da det levende hverken udgør den faste, flydende eller luftformige materie, må det fremtræde i en helt anden tilstand. Og det gør det også, for der findes en fjerde slags eller et fjerde stadium for materie, der hedder stråleformig materie. Denne stråleformige materie er elektricitet.

Ligesom mange andre af de store energier forekommer elektriciteten i forskellige oktaver. Der findes elektricitet i makrokosmos, i makrokosmisk oktav, som er den kraft, der lyser i vore lamper og driver kraftmaskinerne. Og så er der elektricitet i mellemkosmisk oktav, som er den kraft, ved hvilken vi er i stand til at tale, se og høre, fornemme og forstå osv. Det er den kraft, vi udløser ved hjælp af vor vilje. Og endelig er der elektricitet i mikrokosmisk oktav, som er den kraft, der behersker vore mikrovæsener: celler, molekyler og alle disse små væsener, som vor organisme består af. Det er samme princip som i tonernes verden. Her er et "A" jo det samme, om det forekommer i bas eller diskant. Vi kender til, at der er oktaver så langt op, at vi ikke kan høre det, og så langt ned, at vi heller ikke kan høre det, heldigvis, for ellers ville vi blive dræbt af den larm, universet frembringer.

2. Den fysiske organisme er kun et forstærkeranlæg for vores bevidsthed

Hvert levende væsen har sin egen kraft, og denne kraft er vor bevidsthed. I egenskab af at være et levende væsen eksisterer vi som en kerne, som et noget, der er hinsides alle ting. Det er ligegyldigt, hvad vi vil pege på i vor organisme, så kan vi ikke komme bag ved dette noget, som er det inderste. I dette noget samler alle indtrykkene sig, de indgår i dette noget, og dette noget udløser sin tilkendegivelse for omgivelserne. Men hele dette område, denne oplevelse og denne tilkendegivelse, foregår altså i stråleformig materie. Det vil sige, at det virkelige væsen eksisterer i en stråleformig materie, det er af elektrisk natur, det er et elektrisk væsen. Hele vor fremtræden, hele vor fysiske organisme er i virkeligheden kun et forstærkeranlæg for denne elektricitet. Når jeg taler her, er denne tale først blevet formet i min tanke, og derved er den blevet til bølgelængder. Disse bølgelængder kan forplantes videre igennem nerverne og få min tunge til at arbejde i denne bestemte funktion, og tungen siger de ord, som jeg har formet inde på det psykiske plan. Hvis jeg løfter min hånd, er der også allerede formet en bølgelængde, inden det kom til udtryk i den fysiske organisme. Alle steder i organismen er således under vor viljes kontrol, så i virkeligheden er der tale om en slags fjernstyring. Det, vi ser af hinanden, er slet ikke det virkelige væsen, det er en hel bunke materie, en hel serie af redskaber, som bliver sat i bevægelse. Og de bliver altså styret ved hjælp af vor vilje, vor tanke. Vi bestemmer jo selv, hvor vi vil se hen, om vi skal dreje kroppen, eller om vi vil bevæge armene eller fingrene. Alt dette er en slags fjernstyring, for vi er ikke denne materie, vi er i en helt anden dimension, i en helt anden verden eller virkelighed.

3. Menneskets inderste struktur er af elektrisk natur

Det, der forekommer i materien, er altså ikke virkeligt, er ikke det levende. Det levende er hinsides den fysiske materie og er således et lysende væsen. Det består af en struktur, som i sig selv er ganske hævet over denne materie, og derved bliver det så at sige et flammevæsen. Derfor kan væsenet udsende flammer: dødsflammer og livsflammer, og disse udsendelser befordres i kraft af vor vilje, vore ønsker og begær, de tanker vi har. Hele tænkningens struktur er således en udsendelsestilstand, en slags radioanlæg, i hvilket vi kan forme bølgelængder, og disse bølgelængder er blevet til, før de når vort blod. De kommer igennem det psykiske nervesystem og overføres til den materielle del af nervesystemet. De forplanter sig fra den psykiske hjerne og derfra igennem nervesystemet og videre ud til den fysiske organisme.

Der udsendes altså en kraft, en usynlig strålekraft, der er bundet i særlige bestemte former. Hvis man tænker sig, at man udsender en melodi fra New York, så fungerer det akkurat ligesådan. Når et radioapparat i København bliver indstillet, så det kan modtage denne bølgelængde, sender apparatet materie ud under den kontrol og i de svingninger og former, som denne bølgelængde har, og vi hører det samme musikstykke. Det er akkurat samme princip. Vi får en idé inde i bevidstheden, og vi bringer denne idé videre i kraft af vores udsendelsesevne. Den går til vores fysiske hjerne, og derved formes den videre og overføres til den fysiske organisme. Ved den fysiske organisme kan tingene forstærkes, for den åndelige kraft er i sig selv ikke så stærk. Det svarer til, at radioens højttalere forstærker de radiobølger, man kan modtage med sin radio, for ellers kunne vi jo ikke høre den så højt og tydeligt, som vi nu kan. Sådan er det også med vores organisme. Den er i

virkeligheden kun et elektrisk anlæg, og derfor bliver mennesket altså af elektrisk natur.

4. Mentale kortslutninger

Det er meget vigtigt at komme til at forstå dette, fordi det giver en vældig forklaring på, hvordan menneskers skæbne opstår, hvorfor de har ubehageligheder i deres daglige liv, hvorfor der er disse kedelige forhold, hvorfor der er fjendskab. Det hele kan forklares og bliver fuldstændigt synligt, når man forstår det virkelige væsens struktur. Vi ved jo, at når man bruger elektricitet til f.eks. at få lys i lamperne eller til at trække en maskine, kan der opstå kortslutninger, og det samme gør sig i overordentlig stor grad gældende i de menneskelige organismer, i de menneskelige udsendelser af tanker og bevidsthed. Umådeligt mange af disse udsendelser skaber kortslutninger. Menneskene lever i én eneste stor kortslutning. Hvordan kan man forstå og mærke det? – Når en udsendt kraft kommer til at kolliderer med en kraft, den ikke er beregnet på, vil den altid lave ravage. Således er det også med en strøm eller ledning, der ikke er, som den skal være, for så opstår der kortslutning, og lampen går ud. I den menneskelige organisme opstår tilsvarende kortslutninger. Al sygdom, al sorg, lidelse, bekymring, vrede, bitterhed, misfornøjelse, depression er simpelthen kortslutninger i det psykiske væsen. Men det kan menneskene råde meget bod på, når først de forstår det.

5. Intet er tilfældigt, alt er logisk og planmæssigt udviklet

Hvordan kan vi få bekræftet, at det netop er sådan? – Hvordan kan vi se, at al materie i verden, alt det, der foregår, er styret ved en elektrisk kraft og så at sige er fjernstyret? – Det kan vi se på den måde, at intet er tilfældigt, men alt er planmæssigt bundet. Inden for vort eget skabeområde, hvor vi jo har hundrede procents klarsyn, kan vi se, at intet er blevet til ved tilfældigheder. Et hus har ikke bygget sig tilfældigt, en klædning har ikke skabt sig tilfældigt. Intet som helst, selv nok så lille en ting, kan bygge sig selv op tilfældigt. I masser af tilfælde kan det se ud som tilfældighed, men det er kun, fordi vi ikke ser andet end en lokal del af en stor proces, for der kan vi jo ikke se det færdige resultat. Men da vi i vældigt mange situationer har mulighed for at se dette færdige resultat fra naturens hånd, har vi ingen som helst grund til at mene, at det ikke også er logisk bundet der, hvor vi ikke kan se det. Vi har ingen grund til ikke at indstille os på, at det er en proces, der er i funktion, og som blot ikke har nået sit slutfacit.

Vi ser dette alle vegne. Vi kan se på kloden og på vor egen organisme. Kloden blev ført fra en ildtilstand, hvor der ikke var den mindste mulighed for, at noget formede sig, men så blev kræfterne forvandlet ved vældige vulkanske processer, og igennem millionårige epoker blev plantelivet til. Planteorganismer dannede sig, og det var begyndelsen til de redskaber, igennem hvilke det levende væsen, det stråleformige væsen, dette flammevæsen kunne komme til at opleve på det materielle plan. Denne organisme udviklede sig videre igennem den ydre påvirkning: lyset skabte øjne, lyden skabte hørelse, og de øvrige kræfter skabte alt det andet, vi består af. Alt sammen en glimrende foræring. Naturen bragte alt dette frem i vor dengang sovende bevidsthed og førte os frem til at eje den organisme, vi har i dag, og som er det mest geniale instrument, man overhovedet kan tænke sig.

Nu drejer det sig kun om evnen til at passe dette instrument, den skorter det lidt på hos menneskene. Men det må de også lære.

6. Vor organisme er kun en samling redskaber

Alle vegne, hvor menneskene ikke griber ind, ser vi, at naturen frembringer vældige resultater, der er til velvære, glæde og velsignelse for levende væsener. Så vi har ingen grund til at være bange. Hvorfor være bange, når vi er beskyttet af så vældig en magt? – Vi ser stofferne i naturen og deres forvandlinger. Vi ser f.eks. havets brænding, og at kornet bølger en sommerdag, og at brisen bevæger løvet i træerne. Vi ser en masse bevægelser i verden, der alle sammen er bundne. Der kan ikke ske en eneste bevægelse, uden at der er en elektrisk kraft bag ved, altså en elektrisk strøm, en usynlig magt, der binder materien i bestemte former, tvinger materien i de og de kombinationer. Ved sådanne kombinationer opstod planteriget, og disse kombinationer blev igen tvunget ind i nye kombinationer med andre materier, ved hvilke den animalske organisme opstod og senere den menneskelige organisme.

Det sker alt sammen ved fjernstyring fra en usynlig magt eller kraft inde i materien. Det er ikke blot i materien, vi ikke kan se den usynlige kraft, det kan vi heller ikke i de levende væsener, men her forstår vi det bedre. Vi ved, at de har et jeg. Vi ved, at de kan tænke og have en vilje, så derfor regner vi det ikke for tilfældigt, når f.eks. et hus bygges op. Men hvis vi ikke kunne se de mennesker, der byggede huset – hvis vi kun så, at stenene lagde sig på plads – ja, så ville vi tro, at det var tilfældigt. Men vores organisme er jo også kun et redskab. Dette redskab bliver styret af en magt, vi ikke ser. Det er tåbeligt at tro, at hjernen styrer kroppen, eller at hjertet fører kroppen. Det er tåbeligt at tro, at det er ørerne, der hører, og øjnene, der ser – det er det ikke. Der er noget helt andet, der ser ved hjælp af øjnene og hører ved hjælp af ørerne. Dette noget kan skabe ved hjælp af organismen, og der er ikke nok så lille et punkt i denne organisme, som ikke er et redskab. Men når det er et redskab, kan det jo ikke være identisk med den, der bruger redskabet, for et redskab er ikke til for sig selv. En skovl, en spade eller en cykel eksisterer ikke for sig selv, de eksisterer som redskaber for et væsen, som kan benytte dem. Vor organisme er således kun en samling redskaber.

7. Det virkelige, levende væsen eksisterer i en verden for sig selv

Vi kommer altså frem til, at det virkelige væsen ikke er i denne organisme, men det kan sende en kraft ind i organismen. Det kan sende bølgelængder ind, forme usynlige kræfter, der bringer organismen til at gøre det og det eller være sådan og sådan. Alt dette udspringer fra det virkelige væsen, som ikke er på det fysiske plan, for det er i en helt anden virkelighed, i en anden dimension, og derfor kan man sige, at organismen er fjernstyret. Det betyder ikke, at det virkelige væsen er langt borte, for det er knyttet til organismen, men det er i en helt anden verden. Dette virkelige, levende væsen har altså evne til at udløse elektriske kræfter, forme bølgelængder og bringe dem videre til at binde materien for derigennem at synliggøre sig. Det, vi ser af menneskene, er således deres bevægelser, tale og væremåde, alt sammen bølgelængder, der udsendes fra noget, vi ikke ser. Dette noget i os føles som midtpunktet, og for dette noget eksisterer kroppen. For at gå ind i den fysiske materie behøves den fysiske organisme, men vi eksisterer også uafhængigt af denne

organisme, idet vi har en hel verden for sig at leve i. Det sker f.eks. om natten, når vi sover.

8. Menneskets organisme er som en levende radioudsendelse

At vi således er et elektrisk væsen, forklarer hele vor tankefunktion. Vi må forstå, at denne tankefunktion også må være lovbunden, for det er ikke ligegyldigt, hvordan apparatet fungerer. Fra et radioapparat ved vi, at hvis der er den mindste smule i vejen, så skratter og støjer det osv. Radioen skal være i orden, så den kan gengive en ren lyd og tone, og akkurat det samme gælder for vor organisme. Den er en levende radio, en vældig levende radioudsendelse, hvor vi ser nogle af bølgelængderne blive formet i materien. Når vi ser vor organisme, er det jo kun en gengivelse af en bølgelængde, en udsendelse. Organismen er ganske vist blevet til i løbet af lang tid, men at den er bygget langsomt op, forandrer ikke princippet. Bølgelængden manifesterer sig akkurat ligesom et musikstykke, der manifesteres igennem højttaleren.

9. Når den elektriske strøm kortslutter i det levende væsen

Hele verdensaltet er af elektrisk natur, for alt er elektrisk. Mennesket ved, at når to plader af forskelligt metal berører hinanden, så opstår elektriciteten, men man forstår ikke, hvad elektricitet er. Men det kan man let komme til, for elektriciteten er livskraften i jordklodens organisme, dens tankeevne og tankekraft. Vi har en tilsvarende elektricitet inde i os, og den bevirker, at vi f.eks. kan bevæge fingrene. Igennem nerverne går der en meddelelse fra vores jeg, men hvis vi klipper nerverne over, kan vi ikke bevæge fingrene eller løfte hånden. Det svarer til, at man klipper en elektrisk ledning over, så kan man heller ikke få strøm igennem, og lampen kan ikke lyse.

Vi er således et elektrisk væsen, og elektriciteten er den stråleformige materie, der bliver til bevidsthed; den er tanke, viljeføring og oplevelse. I dette inderste væsen eksisterer uområdet for al skabelse og dermed også for al fejltagelse, disharmoni, sygdom og ødelæggelse, som kun er kortslutninger indefra. I den daglige tilværelse ser vi så meget, der ikke er, som det skal være, f.eks. når et menneske får en kræftsvulst eller et dårligt hjerte. Man kalder det sygdomme, men det er kortslutninger, for der er noget i vejen med strømmen, med udsendelsen indefra, dens bølgelængde kan ikke gå igennem. Alt det, der ikke bringer velvære, men skaber død og undergang, er udtryk for kortslutninger.

10. Negativ og positiv elektricitet

Der eksisterer derfor to former for elektricitet, og de gør sig vældigt gældende i det jordiske menneske. Disse to former er den positive og den negative elektricitet. I det jordiske menneskes første livsepoke er det i særlig grad den negative elektricitet, der gør sig gældende, for i denne livsepoke er elektriciteten næsten hele tiden negativ. Hvad vil det sige, at den er negativ? – Det vil sige, at den ikke kan komme i kontakt eller harmoni med den almengældende bølgelængde, der behersker kræfterne i naturen, og som har betinget, at vi har fået vores organisme, og at jordkloden nu er en glimrende klode, en vidunderlig boplads, der kun venter på, at menneskene bliver færdigudviklede. Jordkloden har de rigeste muligheder for at give menneskene en tilværelse, hvor de aldrig behøver at have tvungne leveveje eller

have politi- og militærvæsen. De behøvede ikke alle disse ting, hvis de blot var nået frem til kun at udløse positiv elektricitet i deres væsen og væremåde. Men det er altså det, menneskene er ved at lære.

11. Det levende væsens apparatdannelse henimod fuldkommenhed

Vi kan iagttage den negative elektricitet, hvis vi studerer det levende væsens tilblivelse, altså dets apparat- eller organismedannelse. Til at begynde med er dyrets livsbetingelse at dræbe for at leve. Det kan ikke leve, uden det skal dræbe. Men når livsbetingelsen er at skulle dræbe, er apparatet ikke færdigbygget, og væsenet kan ikke udsende fuldkomne stråler eller bølgelængder. Alle vegne laver det ravage, skaber undergang og ødelæggelse, for så længe noget ikke er bygget færdigt, kan det ikke virke med den rene fuldkommenhed. Således må den organisme, som skal blive redskabet for guddommelig bevidsthed, som skal gøre væsenet til mennesket i Guds billede, skabes igennem millionårige epoker for at blive det fuldkomne apparat for udsendelse af guddommelig viden, af guddommelig bevidsthed, væremåde og skabelse, af den højeste genialitetsudfoldelse. Til dette kræves et fuldkomment apparat til afsendelse og modtagelse, og et sådant apparat er ved at blive bygget op.

12. Dyreorganismens udvikling

Det begyndte med planteorganismen og nåede frem til dyreorganismen, hvor væsenet endnu ikke kunne udsende den livgivende bølgelængde. Kun i et lille område var der positiv elektricitet, og det var inden for væsenets parringsdrift, altså tiltrækningen og bindingen til magen og trangen til at beskytte sit afkom. Her var den positive elektricitet nødvendig, men alt det øvrige i dyrets væsen var at dræbe og ødelægge de andre og at beskytte sig selv, sit afkom og sin mage. Denne negative elektricitet var altså til, fordi væsenet ikke var færdigt, det havde hverken hjerne eller nerver til at kunne udsende finere bølgelængder. Det var ganske udelukket. Det kunne endnu kun udsende grove bølgelængder.

13. Menneskeorganismens udvikling

Vi ser så, hvorledes væsenet udviklede sig videre og blev til et menneske. Ved en organisk proces fik det en vældig, ny struktur ind i sin organisme, hvorved mennesket udviklede en masse positiv elektricitet, det vil sige logisk tænkning. Dyret blev ført ved instinkt, for det havde ikke hjerne til i den grad at være selvstændigt. Det havde i sig en instinktmæssigt viden om, hvad det skulle æde, hvordan det skulle bære sig ad med at fange byttet, og hvordan det skulle værne sit afkom. Det var ikke noget, dyret skulle spekulere over, og det havde heller ikke andre spekulationer, kun dette at værges sig og gøre sig stærk og overlegen. Mennesket havde selvfølgelig endnu i masser af år i vældig grad den dyriske organismes grove tilstand. I årtusinder havde mennesket grove dyriske nerver og en grov dyrisk hjerne, og derfor måtte det blive ved med at arbejde med den dyriske natur og kunne altså kun udsende negativ elektricitet. Men inde i væsenet begyndte at opstå den nye bevidsthed, det finere anlæg, vi kalder "det gode". Det er et nyt stråleformigt anlæg, der er kommet ind i den menneskelige struktur, og igennem hvilket væsenet skal udvikles til at kunne have vældigt fine bølgelængder i sin bevidsthed, bølgelængder, der for væsenet betyder alverdens viden, livsmysteriets

løsning, en viden om at Gud er til, og en fornemmelse af sin egen udødelighed – ikke som formodning, men som realistisk oplevelse og kendsgerning. Dette kan kun opleves igennem de dertil egnede forfinede apparater eller den organiske struktur, der er under en vældig udvikling i væsenet.

14. Mordvåben blev første resultat af menneskets forfinede bølgelængdedannelse

Da dyret fik den nye struktur ind i sig, begyndte det virkelig at arbejde med finere bølgelængder, det begyndte at kunne danne logisk tænkning, at kunne opdage og opfinde. Det opfandt en masse ting, ved hvilke det kunne gøre sig stærk over for sine modstandere, kunne overvinde dem, enten ved magt, list eller snedighed, ved at løbe eller ved at camouflere sig. Alt det blev efterhånden bygget ind i dets struktur, alt efter som det nu passede i dets daglige livsforhold. Disse tendenser arbejdede så videre i den menneskelige struktur, hvor de blev forfinede, således at redskaberne kunne bygges uden for organismen i form af mordvåben. Mennesket kunne skabe bue og pile, og det kunne efterhånden skabe pistoler og geværer, og det nåede frem til at kunne udløse disse forfærdelige bomber, brintbomber osv.

15. Når den menneskelige begavelse kun bruges til egen fordel

Det var alt sammen udtryk for en vældig forfinet bølgelængdedannelse, og denne bølgelængdedannelse var nok logisk, men kun i et lokalt område. For at være fuldkommen fordres det, at den ikke må lave kortslutninger. Den skal kunne gå i forbindelse med det virkelige liv. Hvad er det virkelige liv? – Det virkelige liv er den metode, ved hvilken naturen arbejder, det er den logik, der gør sig gældende i det hele, og som uundgåeligt i sit slutfacit lader tingene blive til glæde og velsignelse for levende væsener. Det kan man ikke sige, at menneskene gjorde med den nye struktur, de udviklede. Den menneskelige struktur, den menneskelige intellektualitet eller begavelse, evnen til at forme redskaber og evnen til at beherske millioner af naturens hestekræfter, alt dette byggede mennesket logisk op, men brugte det kun i sin egen favør. Det passede kun ind i dets eget område, men det passede ikke udadtil, og der blev kortslutning. Mennesket fik et midlertidigt gode ved at kunne myrde andre og erobre deres rigdom eller ved at undertvinge folk og nationer og tilegne sig rigdomme derfra. Alle vegne var det til fordel for det selv.

16. Universets grundtone er hundrede procents positiv elektricitet

Se, dette kan ikke finde sted i den virkelige, færdige verdensplan. Den almengældende kraft i verdensrummet, universets grundtone, er hundrede procents positiv elektricitet. Og den elektricitet, mennesket udsender, skal også blive hundrede procent positiv. Den skal ikke blot være lokalt positiv eller lokalt logisk. Logikken kan være sådan, at den kun er beregnet på at skabe fordele for en selv, men en sådan logik kan ikke holde, for der kommer en dag, hvor denne bølgelængde, denne form for udstråling vil kollidere med naturens tankegang, naturens elektricitet eller strålekraft, og så sker der kortslutning. Vi kan ikke leve med en sådan fejlagtig bølgelængde. Og det er det, der er menneskenes skavank i dag.

Man kan ikke sige, at dette er forkert. Menneskene står jo på et stadium – de har været mindre udviklede og er nu kommet længere frem. Menneskene har en stor

magt, men de opdager, at der er så mange ting, de ikke ved. De ved ikke, hvorfor der sker det og det. De ved ikke, hvorfor de får sådan en ulykkelig skæbne. De ved ikke, hvorfor sygdommene eksisterer, og hvorfor man ikke kan få bugt med sygdommene. Man er nødt til at bygge flere og flere hospitaler og opfinde flere og flere serummer. Man har flere og flere spekulationer og foretager flere og flere forsøg med dyr, vivisektioner osv. Men alligevel må hospitalerne bygges større og større, flere og flere mennesker bliver syge, og flere og flere millioner af mennesker dør længe før tiden. Man ved ikke hvorfor, og der er kun den simple grund, at deres "lamper" går ud, der er kortslutninger i deres væremåde, hvilket er let at iagttage.

Fredag

17. Menneskenes bølgelængder må komme i kontakt med universets grundtone

Menneskene er hver især i et felt, deres eget felt, og har deres eget område. Samtidig er de placeret i et stort område, nemlig midt i verdensrummet, og de nærmeste energier her er ikke blot naturens kræfter, men også menneskene og dyrene. Alle disse væsener sender strøm ud, der virker ind på menneskene. Nogle er måske gode ved dem, andre ikke så gode ved dem. Nogle synes de godt om, andre mindre godt om. Man ser hele tiden en strømveksling, en strøm, der går ud og ind, og hvis disse to strømme er skrigende modsatte, så må der blive eksplosion, der må blive kortslutninger.

Tegnet på disse kortslutninger er, at der hele tiden er tale om lokale bølgelængder, som ikke er beregnet på større udsendelser end i deres eget område, og derfor kolliderer de. Derfor kan menneskene ikke blive forbundet med den kosmiske tilstand, universets grundtone, de kan ikke få kosmisk bevidsthed og blive bevidst i det virkelige liv, fordi deres bølgeudsendelse og -modtagelse kun er beregnet på det lille område. Derfor må menneskene arbejde sig op til at få evne til at sende bølgelængder ud i det store rum. Hvis de vil have viden ude fra verdensrummet, må de se at få forbindelse, og hvis de skal vide noget om dem derude, så skal de selv kunne sende bølgelængder ud.

Det lyder måske fantastisk, men det er fuldstændig i kontakt med lovene, både på det materielle og det psykiske plan. Menneskene skal lære at sende disse bølgelængder ud i et større rum end deres eget. Det drejer sig ikke om, at de får skabt sig millioner og atter millioner i formue, rigdom osv. Det er selvfølgelig glimrende for dem i øjeblikket, men det er vældig lokallogisk og selvisk og en overdimension af det dyriske princip, som også binder dem til det dyriske område. Hvordan skal menneskene få noget at vide om alt det andet, de virkelige ting, når de ikke retter bølgelængderne udad, men retter dem indad? – De retter dem på det, de kalder deres ejendom, og det, de mener tilkommer dem og mener er deres rettigheder, ganske uafhængigt af hvad det koster andre mennesker af velvære og glæde ved at være til.

18. Historien om den rige mand og den fattige Lazarus

Er man sådan indstillet, har man en negativ tankeproces, negative bølgelængder, og sender negativ elektricitet ud, hvilket uundgåeligt vil lave kortslutning i ens oplevelse af livet. Og det er jo, hvad vi ser. Vi kender historien om den rige mand og den fattige Lazarus. Den rige mand sagde: "Nu har vi forråd nok til mange år; æd, drik og vær glad osv.", og så døde han samme nat. Det var en vældig kortslutning. Han kunne jo ikke leve af de ting inde på det åndelige plan, og han havde ikke fået evne til dets særlige bølgelængder. Anderledes gik det den fattige Lazarus. Nu er der jo så mange måder at blive fattig på. En mand kan blive fattig ved, at han ikke gider arbejde, fordi han vil være plattenslager osv., men det var der ikke tale om med Lazarus. Han var blot en almindelig fattig mand med et godt hjerte, han havde ikke levet højt på andre, hans logik var ikke beregnet på at berige sig selv på andres bekostning. Derfor havde han det glimrende. Hans bølgelængder gik ud i et større rum end hans eget, og derfor havde han noget at kunne hælde sig til efter sin død. I historien hedder det sig, at det var Abrahams skød. Det var ikke den gamle Abraham, der sad oppe i himlen, det er jo kun ment symbolsk. Abrahams skød er symbolet på denne verden, hele naturen, den vældigt dejlige klode med alle dens muligheder for velvære, og det skal vi lære at komme ind på allerede her i den fysiske verden.

Det sker ikke ved, at vi samler en hel masse til os selv, hvad enten det er værdier, rigdom eller ære på andres bekostning, eller ved at vi albuer os vældigt op, eller vi har fået stor uddannelse for at kunne få store stillinger og rigtigt brillere. Nu kritiserer jeg selvfølgelig ikke store uddannelser eller stillinger, det skal nogen jo have, men hvis det primære i et menneskes liv er at blive æret og beundret og altid være ovenpå, ligegyldigt hvad det koster andre, så bliver der tale om disse bølgelængder, der laver kortslutninger. Et menneske kan ganske rigtigt skabe sig en glimrende position og et vældigt velvære i den fysiske verden, men der kommer en dag, hvor det vil gå i forbindelse med de ydre områder, med Abrahams skød, og så bliver der kortslutning, fordi det ikke passer ind i denne logik.

19. Vi skal elske vor næste som os selv, og det er bedre at give end at tage

Den lokale logik, som mennesket bruger, er skrigende modsat den logik, som har bragt det frem til at få sin nuværende organisme, og det er jo en selvfølge, at mennesket ikke skal tænke på en sådan måde, at denne organisme bliver ødelagt. Når organismen igennem millionårige epoker, igennem en umådelig masse forskellige processer, er blevet bragt frem til at være så fuldkommen, som den er, så kan det ikke være livets mening, at der hvor den er overladt til menneskets egen befordring, skal menneskene begynde at lave kortslutninger alle vegne og ødelægge denne organisme ved egne indgreb. Det er ikke meningen. Mennesket må selvfølgelig afprøve det og det, men så oplever det jo også kortslutningerne, og derfor bliver kortslutningerne i den store plan også logiske.

Men det er ikke idealet, det er ikke målet eller slutfacittet, og derfor må vi regne med, at det ikke er lige meget, hvordan vi tænker. Vi har ganske rigtigt lært, at vi skal elske vor næste som os selv, og det er bedre at give end at tage. Aldrig nogen sinde er en større sandhed blevet sagt. Det er den største sandhed, der eksisterer, fordi en sådan indstilling er en bølgelængde, der går til universets fjerneste egne. Den er øjeblikkeligt i kontakt med naturens processer. Når menneskene opdager, at

de har en sådan magt, at de kan forme sådanne bølgelængder, at de kan binde dem og bringe dem i kontakt med den bølgelængde, som gør sig gældende i naturens skabelse, i Guddommens bevidsthed, så begynder de at opleve det virkelige liv. Hvad betyder så en smule rigdom, hvad betyder en ære, når man føler sig ét med det store univers, ét med Guddommen, ét med Faderen? –

20. Hvorfor menneskene må lære at forstå livets tale

Når vi ser på menneskenes skæbner, deres daglige tilværelse, så ser vi en masse kortslutninger. Der er forfærdelige kortslutninger, og der er forfærdelig larm i deres modtagerapparater. Denne larm i menneskenes modtagelse ser vi i bøger og blade og i politiske taler, og vi ser det i præsternes taler. Vi ser alle vegne, at der er skrigende disharmoni, vældig støj og larm i deres udtalelser, selv om der også kan være en antydning af det rigtige. Men det kan disse mennesker jo ikke gøre ved, de har bare et ødelagt udsendelsesapparat, for det er ikke rent, men laver kortslutninger.

Som menneske er vor organisme beregnet på den nye struktur, som skal ødelægge den gamle, dyriske struktur. Når vi ikke selv er indstillet på at udnytte denne nye struktur til den udsendelse, tankemanifestation og viljeføring, som udgør denne åndelige elektricitet, så er det soleklart, at vi ikke kan få de fordele, som denne organisme er beregnet til at skulle give os. Derfor er det, at menneskene må lære at give agt. De må lære virkelig at se på livets tale. Vi kan jo helt uden om kirken, uden om præster, biskopper og paver og uden om hellige bøger se livets egen tale. Fortæller den ikke alting i strålende klarhed, blot menneskene ville lukke øjne og ører op, bare se og se, lytte og lytte, bare lade sig vejlede i naturens labyrinter? – For der ser vi en guddommelig åbenbaring, hvor Guddommen med hele sin magt og væld kun har det ene formål at omforme menneskene, lære dem at kunne udsende samme bølgelængder, som Guddommen selv sender ud, og som er universets grundtone.

21. Den mest fuldkomne indstilling over for næsten

Denne tilstand opnår mennesket i alle de situationer, hvor det ikke tænker på sig selv, hvor det er koncentreret på at hjælpe, hvor det ikke kan nænne at gøre fortræd, ikke kan nænne, at andre skal lide. Dér går bølgelængderne langt uden for ens eget private område. Og når man bliver således indstillet på sin næste, enten det er en lille blomst på marken, en lille flue eller et andet lille mikroskopisk væsen, eller det er et andet menneske, så sker det ejendommelige, at der ingen hindringer er for den skabende magt, som førte os frem til at få vores nuværende organisme. Så er der ingen hindringer for denne skabende magt i at føre vor hjerne, vore nerver, hele vort system frem til en endnu fuldkomnere tilstand. Så hjælper vi Forsynet med at omforme vort redskab til at blive det virkelige modtage- og afsendelsesapparat for den højeste guddommelige oplevelse og tilkendegivelse for andre væsener. Så begynder vi at blive det, vi er beregnet på. Vi kommer til at ligne solene på himlen, for det er jo den fuldkomne bølgelængde, der er fuldstændig fri for kortslutninger og derfor giver menneskene en lykkelig skæbne.

Mennesket skal indstille sig på: *Jeg vil kun være til glæde og velsignelse for alt levende, ligegyldigt hvad andre gør. Det mindste suk i mig skal være livgivende. Jeg vil aldrig i nogen situation bringe andre til tårer eller lidelser. Det er ligegyldigt, hvad*

jeg skulle lide, om jeg skulle korsfæstes, så vil jeg gøre det, for derved er jeg i kontakt med universets grundtone, derved har jeg adgang til hele denne vældige viden, som eksisterer. Det er denne indstilling, mennesket skal begynde at komme ind på. Og kun ved denne indstilling kan det få sit hjerne- og nervesystem og sin psykiske struktur indstillet på en sådan måde, at det kan modtage denne viden.

22. Alle mennesker vil få adgang til den højeste viden

Den højeste viden kommer jo ikke ved, at man læser bøger. Så længe man skal læse bøger eller lytte til, hvad andre siger, og man skal sammenligne, hvad han eller hun siger, eller hvad der står i Bibelen, så er ens eget apparat jo ikke færdigt. Men det er jo ikke meningen, at væsenet skal blive ved med at være et sådant bundet væsen. Det er meningen, at væsenet skal blive et åndeligt suverænt og frit væsen. Jeg skal ikke hen at læse i nogen bog eller høre nogen person eller rådspørge mig her og der. Den viden, jeg fortæller om, er kommet direkte ved min egen forbindelse med selve universets grundtone. Jeg har denne viden i mig, og jeg har endnu ikke mødt nogen grænse for det, jeg skal give menneskene. Jeg ved ikke, om jeg nogen sinde kommer til at møde det her på dette materielle plan, men foreløbig har jeg ikke mødt noget punkt, hvor denne viden standsede. Det, jeg skal give menneskene, er åbent for mig. Det vælter ind i min bevidsthed, når jeg er indstillet på det – der er ingen hindringer. Hvordan har jeg fået denne bølgelængde? – Det er ikke noget, der er specielt for mig, for det samme er jo ved at blive til i menneskene. Foreløbig må man læse eller lytte til mig eller måske læse eller lytte til andre. Men det må man jo altid, indtil man derved får den rigtige indstilling og selv kan begynde at tænke i de baner, hvor man hele tiden sender positiv elektricitet ud – en elektricitet, der ikke kan skabe kortslutninger, hvorved der ikke bliver nogen disharmoni.

23. Menneskene må lære at tænke i samklang med den højeste skabermagt

Når man bliver sådan indstillet, at man kun vil være til glæde og velsignelse for andre væsener, så har man hele tiden en strøm, der garanterer, at ens "lamper" kan lyse, der garanterer, at de store organer ikke kommer til at fejle noget, og at ens tankefunktioner er klare. Hele tiden ved man, hvad man skal, og hvad der er rigtigt. Det er dog noget helt andet, end når menneskene lever i forvirring og depression. Et menneske, der har den rigtige forbindelse og derved er ét med Faderen, kan jo ikke komme ud i depressioner, kan ikke komme ud i denne utryghed, der gør menneskene bange. Et sådant væsen er aldrig nogen sinde bange.

Men det er alt sammen baseret på, hvad man tænker. Det er det inderste grundlag for alt det, der sker. Det afgørende er altså evnen til at tænke, evnen til at forme sin bevidsthed sådan, at den bliver fuldstændig i samklang med den skabermagt, der virker omkring os – den magt, der skaber sommer og vinter og får kloden til at dreje om sig selv og styrer sole og mælkeveje i verdensrummet, den magt, der har ført os og foræret os vor organisme og vor klode, og som stadig stiller os over for kræfter, der vil udvikle os frem til en højere tilstand. En sådan magt gælder det om, at man kommer i forbindelse med, bliver ét med. Ligegyldigt om man tror, at der eksisterer en Gud, så kan man jo ikke komme bort fra, at denne styrende magt er en levende bevidsthed, for den er logisk i sin udfoldelse. Man kan ikke påpege et eneste sted, hvor der skulle være noget, der er tilfældigt. Der er mange ting, der ser tilfældige ud for det mindre syn, men det er jo dette mindre syn,

menneskene skal se at komme bort fra. Men de kan ikke få noget større syn, før de retter deres bevidsthed ud over den horisont, som de før så vældigt værnede om og så at sige satte skildvagt omkring, så de ikke kunne se andet. Det vil altså sige egoismens område, som jo er det dyriske princip.

24. At få forbindelse udad vil sige at varme og lyse for sine nærmeste medvæsener

Dyret må jo tænke: Man er sig selv nærmest. Hvis dyret ikke tænker sådan, bliver det jo selv ødelagt og undertrykt. Mennesket måtte i den første epoke også tænke sådan, men efterhånden opdagede det, at det kom til at lave kortslutninger, og der er ikke anden årsag til menneskenes ulykkelige skæbne, deres lidelser og sygdomme, end denne, at de i de givne situationer ikke retter bevidstheden udad, men kun tænker indad. Hvad vil det sige at rette bevidstheden indad og udad? – Når man retter den indad, er man egoistisk og tåler ikke, at nogen skal have noget. Det er ens ejendom, og det giver man ikke noget væk af, det holder man på. Det er at tænke indad. Hvordan skal en bevidsthed, der hele tiden former sig indad, få forbindelse udad? – Forbindelsen er nemlig derude, og det er ikke blot ude i skyerne, solene og stjernerne, men det er de mennesker, der er omkring os. Dér er vi nærmest ved Guds bevidsthed. De højest fremtrædende udtryk for liv er jo vore medmennesker, dyrene og planterne, så dér skal vi sende vore bølgelængder ud. Dér skal vi give liv, varme og lyse, for dér kan vi begynde at mærke vor virkning. Vi kan ikke få skyerne til at forandre sig, vi kan heller ikke fjerne solene eller lave om på dem, det er ikke vores opgave. Vores bølgelængde eller udsendelse må rettes imod mennesker eller væsener – alle vegne, hvor vi kan gøre nytte – blot det kun er et dejligt og venligt smil, det behøver ikke at være så meget.

25. Kortslutninger i væsenets strålestruktur giver sygdomme i organismen

Hele tiden kan man vise, at man har sympati, at man er kærlig, og at man er venligt indstillet. Man er ikke kritisk og holder ikke øje med, om der nu er noget, man kan få fat på og fortælle andre om, alt det, der laver kortslutninger. Menneskenes bagtaleslyst er noget af det værste til at lave kortslutninger. De kan ikke komme i forbindelse med det virkelige lys, og de kan ikke selv blive lysende, så længe de har de forkerte bølgelængder eller tankearter. Hver eneste tankeart, som ikke er til glæde og velsignelse for andre væsener, men kun er beregnet på en selv, slukker lyset i ens strålekraft¹. Når man efter døden kommer over på den anden side, har man ikke den fysiske organisme, og man ser sig selv i sin nøgne strålekraft, i sin strålestruktur. Der vil man se alle disse mørke områder, alle disse defekter, alle disse forfærdelige kortslutninger, der er i den psykiske struktur. Om disse kortslutninger kan man sige – ja, dén bliver til en kræftsygdom nede i det fysiske legeme, dén giver modtagelighed for smitsomme sygdomme, dén giver forkalkning nede i organismen, og dén giver en helt anden fysisk sygdom. Det foregår oppe i den psykiske struktur alt sammen, for dér er kortslutningen, dér “går lampen ud”, hvorved der ikke kommer nogen virkninger længere ned, og tingene går i stå nede i organismen.

26. Alle væsener har kærlighed behov

Derfor er det virkelig rigtigt, når der er blevet fortalt os, at dette at skulle elske sin næste som sig selv er alle loves fylde. Det er så fuldstændigt et videnskabeligt facit, for kun ved denne indstilling er man jo ét med Gud. Tror De, at Guddommen er vred på nogen? – Tror De, at disse vældige kræfter, der former øjnene og ørerne, der former hjerte, lunger og lever samt alle de levende væsener, får antipati mod det og skaber en dårlig mave i Dem? – Tror De, at de kræfter har sådanne tankearter? – Absolut ikke! Og sådan må det heller ikke være i Deres tankegang. De må heller ikke begynde at lave en manifestation ringere, fordi De ikke kan lide det og det væsen. Dette med at man ikke kan lide nogen, er Deres egen største skavank, for De skal kunne lide alle mennesker. Nogle kan være skønne, andre kan være højest uhyggelige, men at mennesker ikke er færdige, skal jo ikke ændre Deres indstilling. Og det vil det heller ikke gøre, når De får den rigtige viden, for så ved De, at det ufærdige, uhyggelige væsen er en mindre sjæl, der ikke har overvundet de og de kræfter og nu kæmper sig frem. Det er et afsporet væsen, hvor kræfterne har været for stærke, men det kan væsenet jo ikke gøre ved, for det skulle igennem denne proces. Det har kærlighed behov. Alle væsener har behov for kærlighed og sympati.

27. Et lysende væsen får livet til at vokse frem og er et Guds sendebud på jorden

Nu vil nogen måske sige: Jamen, man kan ikke sådan udløse kærlighed, for det er da ikke en viljesakt. Og det er rigtigt, det er ikke en viljesakt, men man kan altså udløse venlighed. Hvis man tilegner sig en virkelig viden om verdensbilledets struktur, får man ikke et eneste grundlag for i nogen situation at skulle føle antipati, bebrejde eller dømme den eller den. Så kommer man frem til ligesom Kristus, der siger: “Dømmer ikke, thi den dom I dømme med, skal I igen tilmåles”. Og det er så sandt, så sandt. Man kender et menneskes karakter på den dom, det giver andre mennesker. Det er så umådeligt simpelt. Det menneske ved ikke af, at det derved afslører sig så forfærdeligt. Derfor bliver det også af vigtighed, at man kommer til at forstå sin egen stråleformige natur, forstår, at man er et elektrisk væsen, forstår, at bølgelængden må være i kontakt med den store bølgelængde, den vældige skabende magt, som aldrig tager fejl. Sådan må vi komme i kontakt med denne metode, og det kommer vi, hver eneste gang vi tilgiver vor næste, hver eneste gang vi ikke bliver fornærmede over noget, hver eneste gang vi har et godt ønske for andre, og hver eneste gang vi kan sende en kærlig tanke til den uhyggelige forbryder. For hver gang sender man jo noget lys ud, og så er man lysende og strålende. Der, hvor man sender antipati og mørke ud, er der skygger og pletter, der skaber man død, undergang, depression og livslede hos dem, man har med at gøre. Men man skal blive til et lysende væsen, så der, hvor man går hen over verden, vokser livet frem. Glæden, livslysten og kærligheden vokser frem, således at man virkelig fornemmer, at man i sig selv er en lysets engel, og at man i virkeligheden er Guds sendebud på jorden.

Note

1. Det er svært at høre på lydoptagelsen, om Martinus siger “strålekrans” eller “strålekraft”.

Artiklen er en gengivelse af et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 21. marts 1954. Foredraget blev optaget på bånd. Stykoverskrifter og bearbejdelse af båndafskrift af Torben Hedegaard. Godkendt i rådet 26.06.2016. Første gang bragt i Kosmos nr. 1, 2017. Artikel-id: M1870.

Kosmos nr. 5, 2007, Svar på ett brev från en sjuk

(Det Evige Verdensbillede, bog 5, udvalgte tekster til symbol 56)

Svar på et brev fra en syg

[...] De rigtige tankeimpulser er nemlig det samme som mellemkosmiske, elektriske impulser. I samme grad, som De tænker i de rigtige impulser, oplader De Deres skæbneelement med disse impulser. Disse virker igen tilbage som positiv livskraft. Hele Deres fysiske organisme er et mellemkosmisk, elektrisk apparatur. Og alle funktionerne drives ved organisk eller mellemkosmisk elektricitet. Opladningen sker altså igennem alle de indtryk, De får igennem sanserne, alle de oplevelser De kommer ud for, og hvoraf nogle er glæde- og lykkebefordrende, mens andre er melankolivækkende og nedtrykkende. Som øverste leder og hersker over denne, af disse tankeimpulser affødte mellemkosmiske elektricitet eller livskraft, eksisterer Deres jeg eller højeste selv. I felter, hvor et menneske er ufærdigt eller uvidende, forstår det ikke at tænke rigtigt. Det kan ikke handle efter en viden eller erfaring, det ikke har. Men tænkningen sker alligevel, men bliver da fejlagtig og ført i blinde og bliver dermed negativ og kortsluttende i de felter i mentalitet og organisme, den skulle holde i drift og dermed i sundhed, normalitet og velvære.

Som nævnt sker menneskets elektriske opladning, der er det samme som dets opladning med livskraft, igennem sanseoplevelserne fra den fysiske såvel som fra den åndelige verden. Sanseorganerne er organer for omformning af fysiske reaktioner til mellemkosmiske, elektriske impulser, der ved deres passage igennem underbevidstheden bliver til levende oplevelse i den vågne dagsbevidsthed. Herfra passerer de videre til batteriorganerne for her at opsummeres som drivkraft for væsenets tanke- og viljefunktioner og disses overførelse til manifestation igennem den fysiske organisme. Denne manifestation skaber igen reaktion i de ydre omgivelser. Denne reaktion er det samme som væsenets skæbne. Desværre kan jeg ikke her gå ind på den nærmere detaljering af dette område. Men jeg håber dog, at De heraf kan forstå, at De har et meget effektivt middel til helbredelse i Deres egen hånd. Det gælder altså om at få den helt rigtige indstilling til sig selv og sine medvæsener og omgivelser. Jo mere man her tænker rigtigt og derved ser den guddommelige sandhed eller virkelighed i enhver situation eller i alt, hvad der sker, og dermed erkender livets urokkelige logik, der bevirker, at absolut alt, hvad naturen skaber, bliver til glæde og velsignelse i sit slutfacit og dermed også i ens egen skæbne, desto mere oplader man sine livskraftbatterier (mellemkosmiske, elektriske organer i overbevidstheden) med positiv livskraft. Positiv livskraft opstår således af optimistiske tankearter. Er et væsens tankearter derimod baseret på pessimisme og sortsyn, selvmedlidenhed og martyriumsfornemmelser, bitterhed imod andre mennesker, som man mener er skyld i ens lidelser, giver de kun negative, mellemkosmiske, elektriske impulser og dermed en meget mangelfuld eller svækket livskraft. Men svækket livskraft betyder svækket funktion både i organisme og mentalitet. En sådan svækket funktion kan igen kun afføde nedsat livslyst eller glæde ved at være til. At føle livslykke og glæde ved at være til er en funktion. Men funktioner kan kun befordres ved kraft. I samme grad som kraften

mangler, hører funktionen op. Disse funktionssvækkelser ligger altså til grund for alle eksisterende former for mentale og legemlige sygdomme. Og disse kan igen bringe væsenet til at begå selvmord, hvilken manifestation er det samme som kulminationen af tåbelighed.

Alle sygdommes inderste årsag er således fejlagtig tænkning og opfattelse. Væsenet må sætte alt ind på at få optimistiske tanker, hvilket fås ved at erkende livets virkelige sandhed, der i sig selv er kulminationen af optimisme, grundet på sin identitet med alkærligheden. Hvis et sådant væsen med svækket eller nedbrudt livskraft begynder at tænke på, hvad det kan gavne andre syge og lidende væsener med, vil disse tanker begynde at udvikle ny livskraft. Tillige er intet mere befordrende eller skabende af positiv livskraft end erkendelsen af, at man ikke lider uskyldigt, at ens lidelser betyder Guds ophøjelse fra et lavere tilværelsesplan til et højere og mere fuldkomment livsniveau, hvor man er fri af sygdomme og lidelser. Vi må her huske på, at uden oplevelsen af mørket og dermed lidelserne ville vi umuligt få evner til at opleve lyset. [...]

Kompendiets tekster er udvalgt af Anne Külper og Rune Östensson.